

HLUBOCKÝ ZPRAVODAJ

ČÍSLO 7 - 8 - ČERVENEC - SRPEN 2016 - CENA 15 Kč

malá velká dáma

Rozhovor s Olgou Ryšavou

3 Poděkování starostovi města

6 Malá velká dáma – rozhovor s architektkou Olgou Ryšavou

11 Jindřich Soukal a jeho vodní svět

13 Kuň Barmánek hraje v divadle

14 Umění ve městě

15 Muzikantské prázdniny

16 Muzika pod dubem

18 Jubilejní 60. hudební léto

20 Hasiči slaví 140 let

25 Krásné policistky získaly bronz

28 Kultura

HLUBOCKÝ ZPRAVODAJ

Číslo 7 - 8 červenec - srpen 2016. Ročník 47. Vychází měsíčně.

Vydává: Městský úřad Hluboká nad Vltavou, Masarykova ulice 36, 373 41 Hluboká nad Vltavou.
Kulturní nabídka (Panorama) 774 457 269 přes den.

Redaktorka: Alena Mitter (Růžičková) píše články neoznačené podpisem.
Tel.: 775 622 006.

E-mail: alenoviny@volny.cz.

Redakční kruh: Ing. Eva Smrčková, Marie Krejcarová, Jan Piskač

Sazba: Adam Růžička

Fotografie: Ing. Jan Pírgl a Mgr. Lucie Jozová

Redakční uzávěrka dvacátého v měsíci, ale vítáme příspěvky dříve! Za obsahovou správnost příspěvků ručí autoři. Náklad 600 výtisků.

Tiskne: Tiskárna PROTISK, s. r. o. Podávání novinových zásilek povoleno Českou poštou, s. p., ředitelstvím odštěpného závodu Jižní Čechy v Č. Budějovicích, j.zn. p - 5696/96 ze dne 4. listopadu 1996, ev. číslo: MK ČR e. 109 10.

Nevyžádané rukopisy a fotografie nevracíme. Anonymy neuveřejňujeme. Děkujeme za vaše informace, upozornění či zprávy, které nám poskytnete.

Buď začínám být senilní, nebo je to pravda, Mám pocit, že mi poslední dobou dělají lidi radost. Tedy, ne, že by se sem tam neobjevilo nějaké individuum, nad kterým zůstane rozum stát. Ale jinak mám pocit, že se pohybuji v privilegované společnosti krásných, inteligentních, empatických kamarádek a dokonalých, skvělých a galantních mužů (v červnu jsem dostala bonboniéru – jen tak) a docela pohodových a slušných cizích lidí.

Prostě ráj. A to nemluvím o tom, jakou radost mi dělají zvířátka. Třeba brouk roháč, který se nechal přenést z nebezpečného chodníku u pizzerie Ionia, kde by ho někdo zašlápl, naproti k dubu u kostela. Ani nás nekousl, i když kusadla nám naháněla strach. Jak Osud prozíravě zařídil, že jsme tam seděli u dvou deci a slavily jedny hezké dámské narozeniny! Dopadlo to dobře pro nás, i brouka.

Osud zařizuje spoustu věcí, ale některá osudová rozhodnutí můžeme ovlivňovat sami!

Zvláštní pocit mi přinesl nápad mé holičky, kterou jsem doprovodila na návštěvu jednoho dětského domova. Rozhodla se (asi inspirována rozhovorem v našem Zpravodaji, jak jinak), že tam bude občas chodit stříhat děti, které si to budou přát. Tentokrát jich bylo 12, kluci i holky, malí i velcí, a Katka je stříhala, foukala, gelovala a lakovala velmi trpělivě a podle přání. Já zametala vlasy a společně jsme si všichni povídaly. Díky tomuhle odpolední vím, že je dobré občas navštívit jiné světy. Děti byly úžasné.

Další moc hezký pocit jsem zažila na výstavě, kterou o předcích mé rodiny uspořádala Ema Majerová, rodačka z Hluboké, a paní Helena Benešová. Poslední dobou spolu připravují výstavy, například pro Trhové Sviny. Ema díky grafické firmě

EM Grafika, která nese její jméno, a Helena, protože jejími předky byly zajímavé trhosvinenské osobnosti. Výstavy o rodácích, místních podnikatelích, II. světové válce – pohledy do historie připomínají místním občanům polozapomenutou minulost města. Můj dědeček z Trhových Svinů pochází a obě zmíněné dámy z přehrše alb, dopisů, rodných listů, obrazů a pátrání v archivu za pomoci archiváře pana Cukra sestavily rodokmen a přímo románový příběh naší rodiny. Dědeček a druhý bratr byli stavitelé, třetí bratr Ferdinand Stašek nadaný malíř, který po 1. světové válce odešel do Egypta a maloval dokonce u královského dvora.

Není nic hezčího, než být radostně překvapen, jak skvělí byli vaši dědečkové a pradědečkové. A prababičky, samozřejmě.

Příběhy přímo z vlastních rodin totiž mohou být hodně poučné. Porovnáte rodinnou genetiku, podobnost obličejů, talenty k různým řemeslům, vlastnosti, které dědečci a babičky předali vnukům. Data narození, která se opakují ve stejných měsících. Rodinné choroby, společné DNA. Vidíte vysvědčení, které měl prastrýček Ferda naprosto příšerné – ale tehdejší moudří profesori z reálky správně rozeznali jeho malířský talent, a přesvědčili rodiče, aby mu dovolili uměleckou školu...

Což pro nás potomky znamená poučení, že vysvědčení vlastně pro život mnoho neznamena... Neučte se, život vás naučí!

Užijte si krásné léto! A snažte se být takoví, aby se za vás budoucí pravnucci nestyděli. Ba naopak, mohli být na vás hrdí!

Alena Mitter

Společenská kronika

BLAHOPŘÁNÍ:

Městský úřad Hluboká nad Vltavou blahopřeje občanům, kteří v měsíci červenci a srpnu 2016 oslaví významná výročí.

Do dalších let přejeme všem dobré zdraví, spokojenost a osobní pohodu.

Narodili se

Gábrišová Emma	Hluboká
Křišťanová Lota	Hluboká
Kurfírst Vojtěch	Hluboká

Opustili nás

Kolářová Marie	Hluboká
Pourová Marie	Purkarec
Krasserová Marie	Hluboká
Stropek Karel	Hluboká
Dolejší Jan	Hluboká
Zedníková Věra	Hluboká
Petroušková Anna	Hluboká

PODĚKOVÁNÍ

Chtěli bychom touto cestou poděkovat všem, kteří se dne 21. 6. 2016 přišli rozloučit do kaple u Svaté Otýlie v Českých Budějovicích s naší drahou zesnulou, paní Věrou Zedníkovou. Zároveň děkujeme za květinové dary a panu Františku Šňovi za dopravu autobusem. Za pozůstalé: Pavel Kladrubský a rodina Zedníková

Z jednání rady města

▪ Na základě dohody s městem Zliv je připravována stezka pro chodce a cyklisty mezi obcí Munice a městem Zliv. Jedná se o délku stezky 2,2 km, z toho na území Hluboké/v. resp. Munic v délce cca 630 m. Byla zpracována studie ověřitelnosti stavby a to ve dvou variantách. Věc byla projednána ve stavební a bytové komisi s doporučením zajistit vlastnické vztahy pro obě varianty, neboť jsou zásadním limitem pro realizaci akce.

▪ Jihočeský kraj vypsal 2. výzvu dotačního programu „Kulturní památky“. Dotační program má podpořit zachování a obnovu objektů movitých kulturních památek za použití tradičních materiálů, technologií a řemeslných postupů. V rámci tohoto programu by bylo možné podat žádost o dotaci na obnovu ohradní zdi na hřbitově v Purkarcí, protože kostel sv. Jiří je nemovitou kulturní památkou včetně hřbitova, márnice a hřbitovní zdi.

▪ Město má v úmyslu provést II. etapu opravy schodiště u základní školy a za tímto účelem bylo vypsáno výběrové řízení, vybrána byla nejnížší nabídka. Na opravu schodiště je v rozpočtu vyčleněno 590 tis. Kč.

▪ Rada města projednala žádosti občanů o doplnění vybavení dětských hřišť zakoupením stolů na stolní tenis na dětské hřiště na Holý vrch a do areálu ZŠ. Rada návrh odsouhlasila s tím, že budou použity prostředky rozpočtem uvolněné na vybavení dětských hřišť.

▪ Cyklistický závod Velká cena Temelína projede v neděli 28. srpna od 12 -18 hod. po komunikacích mezi obcemi Modrá Hůrka a Tuchonice. Objízdné trasy proto povedou po komunikacích v katastru města: Litoradlice, Jeznice, Purkarec, Chlumec, Pořežany, Hroznějovice, Kostelec, Poněšice, Hluboká. Předpokládaný počet 150 – 200. Občané dotčených obcí budou informováni, dopravní značení umístěno 7 dní předem.

▪ Jihočeský kraj zveřejnil schválené finanční prostředky v rámci dotačních programů pro rok 2016. Městu Hluboká byly schváleny dotace těchto dotačních programů:

▪ Podpora cestovního ruchu na projekt **Vybavení infocentra informačním panelem a tvorba webových stránek**

▪ Podpora jednotek SDH, na projekt **Zateplení střechy hasičské zbrojnice v Hluboké/Vlt.** Protože akce není zařazena v rozpočtu, fin. spoluúčast je 400 tis. Kč a realizace projektu musí být ukončena do 30. 9. 2016, po diskuzi rada odmítla jako pro město nevýhodnou.

▪ Podpora jednotek SDH, na projekt **Výměna oken hasičské zbrojnice v Kostelci.** Rada města doporučila zastupitelstvu souhlasit s přijetím dotace.

▪ Městu Hluboká nebyly schváleny dotace – na projekty: Výstavba hasičské zbrojnice v Purkarcí a Pořízení motorového kalového čerpadla Heron pro SDH Purkarec. Podpora školství – na projekt Vybavení MŠ Hluboká interaktivními tabulemi a herními prvky.

▪ Úspěšné projekty OPŽP:

- Rekultivace skládky Zikův lom

- Analýza rizik ohrožení životního prostředí vlivem neřízených skládek na významné lokalitě Řídká Blana

▪ Rada města souhlasí se zvýšením hodnoty peněžitého daru při životních jubileích 80, 85, 90 let a výše z 200 Kč na 500 Kč.

▪ Rada města se opět vrátila k problematice výměny parkovacích karet. Výměna karet je plánována od 1. 9. 2016 – 31. 12. 2016. Ke stejnému datu bude ukončena platnost starých parkovacích karet. Nové karty budou vydávány na vozidlo, jehož majitelem je občan s trvalým bydlištěm ve městě Hluboká /Vlt.

▪ Rada města nesouhlasí z důvodů technických a provozních s nástupním místem pro turistický vláček p. Michala Nováka na ploše hlavního parkoviště a ukládá komisi pro turistiku, cestovní ruch a kulturu projednat se žadateli záměr tras, zastávek a nástupního místa turistického vláčku

▪ Rada města projednala návrh na umístění pamětní desky letci RAF a hrdinovi II. sv. války Janu Kostohryzovi na objekt Masarykova č. p. 38, kde prožil dětství a mládí. Rad uvolnila na pořízení desky 20 tis. Kč.

▪ V rozpočtu na tento rok bylo chváleno pořízení vodního vysavače na hlubockém koupališti, rada města souhlasí s jeho pořízením.

▪ TJ Hluboká připravuje rekonstrukci fotbalové tribuny a zázemí ve sportovním areálu, a z tohoto důvodu požádala o souhlas město jako majitele dotčených pozemků.

Poděkování panu starostovi Ing. Tomáši Jirsovi

Na pozvání pana starosty jsme dne 7. 6. 2016 se Senior klubem Hluboká nad Vltavou uskutečnili již druhý zájezd do Senátu. První zájezd se ve stejné režii konal 5. 5. 2015, ale protože kapacita autobusu nestačila uspokojit všechny zájemce, zájezd se letos opakoval. I tentokrát nám přálo počasí, což umocnilo krásný zážitek.

Po příchodu do Valdštejnského paláce se nás ujal pan senátor a starosta Ing. Tomáš Jirsa, který nás zavedl do salonku, kde nám nabídl pohoštění a seznámil nás s jeho činností. Kromě zajímavého výkladu jsme měli možnost položit mu celou řadu otázek. Pan senátor Jirsa je člen zahraničního výboru a naše dotazy proto směřovaly především k nebezpečím, která nám ze zahraničí hrozí. Například: svrhnutí diktátorských režimů v afrických zemích, tzv. „oranžové jaro“ a z toho plynoucí nebezpečí pro Evropu v podobě imigrantů. Dělá EU dost, aby této imigraci bránila? Rozpínající se Islámský stát a jeho teroristické útoky, které mají podhoubí i v Evropě mezi muslimy, kteří vyznávají džihád. Máme možnost se jako stát bránit kvotám o umístění imigrantů, které přiděluje Evropská komise? Nepříspěje umístění vojáků NATO v Pobaltských zemích a Polsku ke zvýšení napětí v mezinárodní situaci. Tyto a jiné otázky jsme s panem senátorem diskutovali. Po ukončení posezení s panem Tomášem Jirsou se nás ujala průvodkyně, která nás provedla celým palácem.

Valdštejnský palác a Valdštejnská zahrada patří mezi skvosty, jimiž se Praha může pochlubit a snoubí se zde historie s přítomností. Vzhledem k tomu, že jeden člen rodiny Valdštejnů se dal k nacistům, ztratila rodina nárok na vrácení majetku. Podle ústavy ČR, která nabyla účinnost 1. ledna 1993 je zákonodárná moc svěřena Parlamentu České republiky, který má dvě komory: Senát a Poslaneckou sněmovnu. Pro Senát bylo vybráno sídlo ve Valdštejnském paláci, který byl pro tyto účely citlivě zrekonstruován. Například Jednací sál Senátu je bývalá konírna. Bohužel jednací sál jsme si nemohli tentokrát prohlédnout, protože tam probíhalo jednání.

Po prohlídce Valdštejnského paláce nás pan starosta pozval na oběd do senátní jídelny, který nám sponzoroval. Poté jsme si prohlédli Valdštejnskou zahradu a přesunuli se ke kotvíšti parníků. Velmi bylo našimi seniory oceněno to, že méně chodící seniory přepravil ke kotvíšti svým autem. Poté jsme nasedli zdarma do dvou menších parníků a měli jsme možnost prohlédnout si historickou část Prahy z Vltavy. Po skončení plavby jsme se přesunuli k autobusu, méně chodícím pan starosta zaplatil taxík a vyrazili jsme na cestu k domovu.

A já bych touto cestou chtěla panu starostovi a senátorovi Ing. Tomáši Jirsovi poděkovat za to, že se nám celý den věnoval a umožnil nám prožít v Praze krásný den, který se setkal u našich seniorů s velkým uznáním.

Ing. Marie Hanušová, předsedkyně Senior klubu Hluboká nad Vltavou

Golf Resort Hluboká

Celý turnaj se ponese v námořnickém stylu. Vyhlášení výsledků a předání hodnotných cen proběhne na lodi. Celou plavbu Vám bude k poslechu i k tanci hrát hudební doprovod.

Titanic Golf Open 2016, III. ročník

Golfový klub Hluboká nad Vltavou si Vás dovoluje pozvat na 3. ročník turnaje Titanic Golf Open, který se koná v sobotu 09. 07. 2016.

PROGRAM:
 8:00 - 9:30 Akreditace hráčů, snídaně
 10:00 Start golfového turnaje - canon
 18:30 Nalodění, slavnostní vyhlášení výsledků turnaje, afterparty na lodi

STARTOVNÉ: 990 Kč
 (v ceně startovného zahrnuta plavba na lodi, raut a doprovodné akce)
GREEN FEE: 690 Kč

Dress Code:
námořnické pruhy

Nalodění v přístavu u Kukyho v 18:30 hod.

Menu

Snídaně:
 Sladký bar (různé druhy sladkého pečiva, dezerty)
 Míchaná vajíčka
 Párky s hořčicí, kečupem a pečivem
 Marmelády, med, máslo, pečivo
 Různé druhy džusů, voda
 Čaje a ovoce

Svačina:
 „Potopená polévka“ (pikantní rybi)
 Různé druhy paté s pečivem

Bufet:
 Slávky à la Red Hot Chilli Peppers
 Smažené kalamáry
 Hovězí guláš s houbami
 Filírovaná pečená vepřová šunka
 Za studena podávaná vepřová pečeně, domácí pomerančová majonéza
 Brambory na smetaně
 Rýžový salát

Mini bufet na Titanicu:
 Variace kanapek
 Variace dezertů
 Koktejl bar (drinky nejsou v ceně)

Přihlášení do 07. 07. 2016 na tel.: +420 776 826 376, e-mail: recepce@golfhluboka.cz nebo na www.cgf.cz.

ZDRAVÍČKO

ZDRAVÍČKO!

Náš obchůdek si Vám dovoluje nabídnout prodej **zeleninových bedýnek** na objednávku.

Blížší informace Vám rádi poskytneme na telefoním čísle **731 628 796**.

Nebo nás můžete navštívit přímo na adrese **Pražská 553, Hluboká nad Vltavou.**

LETNÍ VÝPRODEJ EKOBRIKET A PELET

NYNÍ NEJLEVNĚJŠÍ Z CELÉHO ROKU

- **EKOBRİKETY** - několik druhů
- **PELETY** - několik druhů
- Nejlevnější, čerstvá
- **MULCOVACÍ KURA**

DOPRAVÍME AŽ K VÁM DOMŮ!

Dle počtu odebraných palet
DOPRAVA ZDARMA!

www.ekopalivo.cz

Prodejna: Briketárna Větrní u Č.K.
 Mobil: +420 734 768 420
 E-mail: prodejnavetrni@ekopalivo.cz

Prodejna: Č. Budějovice, Na Dl. Louce
 Mobil: +420 777 917 714
 E-mail: prodejnacb@ekopalivo.cz

Vážení občané města Hluboká nad Vltavou a Bavorovic, Hroznějovic, Jeznice, Kostelce, Líšnice, Munic, Poněšic a Purkarce,

léto má většina z nás spojeno s příjemnými zážitky a pocity a vnímá ho jako období slunečných dnů, dovolených a odpočinku. Pro mne začátek léta představuje také velmi příjemnou, řekl bych již tradiční příležitost, oslovit vás prostřednictvím našeho městského zpravodaje a popřát vám do letních měsíců co nejvíce pohody. Zejména dětem přeji, aby si radostně, bezstarostně užili prázdninový čas, ať už ho budou prožívat kdekoli – na hlubockém koupališti, v Adrenalin parku, při zábavných akcích nebo s rodiči na výletech či u moře. Pevně věřím, že svá letní dobrodružství přijíží bez nehod a úrazů a v září se zase vrátí do hlubocké školy, kde na ně budou čekat nejen odpočinuté paní učitelky a vyzdobené třídy, ale také

zmodernizovaná školní jídelna, jejíž rekonstrukci jsme schválili v městské radě a zastupitelstvu.

Rodičům, prarodičům dětí a vlastně všem občanům města a obcí samozřejmě přeji, aby k jejich letní pohodě patřilo vše, co Hluboká nad Vltavou nabízí, ať už v oblasti sportu, kultury nebo společenských událostí. Nabídka je opravdu velmi široká a jistě si v ní každý najde podle svého zájmu. Za bohatými možnostmi zážitků ovšem do našeho města přijíždí také tisíce návštěvníků. I letos vás chci jako velitel městské policie ubezpečit, že příslušníci MP budou zajišťovat pokud možno bezproblémový průběh hlavní turistické sezony a s ní spojený větší pohyb návštěvníků v našem městě. Dodržování klidu a pořádku ve městě a součinnost při problémech s parkováním je pro Městskou policii Hluboká nad Vltavou jasnou prioritou.

Vážení spoluobčané, přeji vám krásné, slunečné léto.

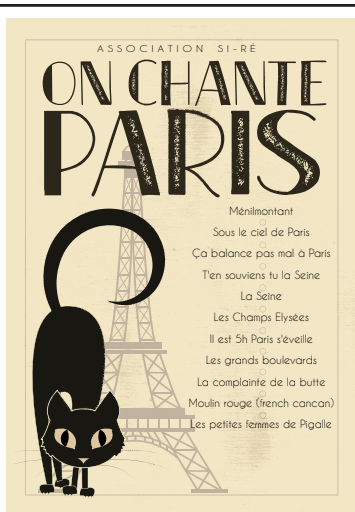
Pavel Dlouhý
místostarosta města Hluboká nad Vltavou

Agentura VIRA Praha Vás srdečně zve na

LETNÍ KONCERT

NA VÝLET DO PAŘÍŽE
se zpěvem, hudbou a promítáním
Vás vezme amatérský soubor
ASSOCIATION SI RÉ z Francie
Možná dojde i na kankán!

čtvrtek 21.7.2016 od 20:15 v Hluboké nad Vltavou u kostela
na náměstí ČSLA
přijďte, vstup je volný, s sebou si přineste něco na sezení.
Po koncertu následuje od 21:30 promítání letního kina.
Za spolupráci děkujeme Agentuře Sinfonie!

MLSNÉ OKÉNÍKO

Palačinky
Trdelník
Horká čokoláda
Káva
Domácí limonády
Domácí ledové čaje
Čerstvé Freshe
Čerstvé mléčné hokejky
Čerstvé ovocné špízy s čokoládou

VŠE S SEBOU

OD 5.7. 2016 ZBOROVSKÁ ULICE
VEDLE DOMOVA DŮCHODCŮ

GALERIE KNÍŽECÍ DVŮR

16. července až 12. srpna 2016

Galerie Knížecí dvůr Vás srdečně zve na
slavnostní vernisáž prodejní výstavy:

MARÍA JESŮS MACHEK RIVERO OBRAZY

v sobotu 16. července 2016 v 17 hodin

Výstavu uvede a o díle autorky promluví galeristka
Marie Hanušová. V kulturním programu zahraje
Vojtěch Vrtiška - kytara.

Srdečně zveme Vás a Vaše přátele.

Hluboká nad Vltavou, 373 41, nám. Čsl. armády 26

tel.: 387 965 710, 604 207 826, 603 442 090

e-mail: galerie@knizecidvur.cz, www.knizecidvur.cz

Otevírací doba: Po - Pa 10-18 hodin, So, Ne 12-16 hodin.

Sponzor výstavy a galerie:

TCM BOHEMIA
TRADIČNÍ ČÍNSKÁ MEDICÍNA

Wellness hotel Diamant Hluboká nad Vltavou

přijme pracovníky na pozice:
- číšník - servírka (na HPP)
- snídaňová kuchařka (na HPP)
- pomocná síla do kuchyně (na HPP i brigádně)

Nabízíme dobré platové podmínky, příjemné pracovní prostředí.
Nástup možný ihned.

Kontakt: Josef Cingel cingel@hoteldiamant.cz tel.: 606 698 606

Malá **velká dáma**

Foto: Jan Pírgl

Psát román nebo povídku je možné dvěma způsoby. Buďto si příběh vymyslíte, anebo se opravdu stal. Pravda je, že sám život píše tak excelentní dramata či komedie, že by je člověk vymyslel stěží.

V Americe se prý říká, že život je podivnější než vymyšlený román. To tvrdí architektka Olga Ryšavá, která na Hluboké bydlí už osm let. A kde žila předtím? Narodila se v Brně, studovala v Praze, přes Rakousko emigrovala se svým mužem do Kanady, a do Čech se vrátila přestupní stanicí přes Bavorsko.

I když vyzrazovat věk dámy se nemá, paní Olga už zkrátka pár desítek let na světě pobývá – a pravda také je, že toho stihla zažít hodně. Nenudí se ani dnes. I když měří jen málo přes metr a půl, energie má mnohem víc, než byste v kultivované starší paní v kostýmku hledali. Má smysl pro humor, ráda čte, hraje na klavír, miluje divadlo a sama ho občas hraje, věnuje se zahrádce a zkušenosti své profese využívá pro správné věci.

*V červnu vyšla Olze Ryšavé kniha Všude dobře... a kde nejlíp? Je to příběh manželského páru, který žil na plné obrátky a vždycky se na sebe mohl spolehnout. **Knihu pokřtíme 14. července na Hluboké.***

Roku 1967 jste odešli jako emigranti přes Rakousko.

Povedlo se nám to se štěstím. Tehdy to měli v Rakousku perfektně zorganizované, a já nechápu, jak mohla Evropa dopustit, co se děje dnes. Každé ráno tam přistavili autobus a 50 – 60 ilegálních přistěhovalců z Jugoslávie, co přešli hranice v noci, odvezli zpátky. Ekonomické emigranty si tam také nenechávali, museli si najít nějakou zemi, která přijímala, a pokud ji nenašli, také je vrátili zpět. My prošli táborem Traiskirchen ve Vídni a v Bad Kreuzenu a po půl roce jsme získali povolení do Kanady.

A začátky v Kanadě?

Jako každé začátky. Náročné. Uměli jsme gramatiku a spelovat (hláskovat) možná líp než Kanaďané. Ale rozumět hovorové angličtině, to byl zpočátku největší problém. Mluvit po telefonu, žádat o práci, to chtělo hodně odhodlání. Pavel si všechno, co chtěl říct, napsal, ale nevěděl dopředu, co mu budou odpovídat...

Když jsme vydělali prvních dvě stě dolarů, stovku Pavel a stovku já, šli jsme do prvního obchodního domu, který jsme potkali, a chtěli si tam založit účet. To se tam tak dělá. Prodavačka

se Pavla ptala, jestli má práci a v jakém oboru pracuje. Pavel řekl, že je architekt a práci má. A pak se ptala mě, protože tam nebylo zvykem, aby ženy pracovaly, co jsem já? Povídám, že jsem taky architektka. A ona se mně zeptala, jestli umím číst a psát. To nás s Pavlem úplně zbouralo. Tak jsem odpověděla, že umím, a že jsem taky zaměstnaná. To nedovedla pochopit, a šla se zeptat dozadu, jestli nám účet mohou dát. Dali. Na ten účet jsme si koupili peřiny, povlečení, nádobí. To všechno na splátky, na úvěr. A pak jsme si koupili ještě televizor, protože jsme poslechli kolegu, také emigranta, který nám doporučoval poslouchat zprávy, abychom se rychle naučili řeč a hlavně správnou výslovnost.

I po těch letech v Kanadě ale mluvíte česky velmi dobře.

To je tím, že jsme byli oba Češi, takže spolu doma jsme samozřejmě česky mluvit nepřestali. Prý když jsme se vrátili, měli jsme takovou zastřenou češtinu, protože angličtina je také takový zastřený jazyk. Ale časem jsme si ji tady doma zase obnovili.

Poprvé jsme přijeli do Čech hned v roce 90, na návštěvu za rodiči. Pak jsme se přestěhovali

roku 1992 do Evropy, do Bavorska, a v roce 2008 na Hlubokou.

Vzpomínáte na vaši životní etapu v Kanadě často?

Kanada je velká část mého života, velice příjemná část. Dokonce jsem si to jednou sama pro sebe klasifikovala, kde se žije nejlíp a Kanada to s přehledem vyhrála. Tam se opravdu žije nejlíp, nejlépeji. Je tam slušnost, tolerance, všechno jednoduché. Na druhém místě je Amerika, na třetím Německo a na čtvrtém Česko. Všecko je tady složitější, než by muselo být. To je moje zkušenost, tak jak jsem si vyzkoušela, jak to funguje ve všech těchto zemích.

A na Kanadu vzpomínám často, protože mám všechny věci odtud tady doma, obrázky a knihy, nábytek, který jsme tam pořídili, jsem tím vším obklopena. Není to žádná uzavřená kapitola, jsem myšlenkami v Kanadě a v čase, kdy jsme tam žili, dost často. Je však skvělá pro mladé, pro starší lidi je tam kruté počasí.

Proč se tam žilo „nejlíp“? Týká se to spíš psychické pohody nebo práce?

Všeho. Tam je takový božský klid a nikdo z ničeho nedělá vědu. Když je problém, je snaha ho vyřešit a nikdo nikomu nehází klacky pod nohy. Lidé se tam nehádají. Dělat si naschvály, to nepatří k tamějším dobrým mravům. Znepříjemňovat druhému život je neslušné, nevhodné a je ostuda to dělat.

Uvědomila jsem si ten rozdíl docela rychle. Byla jsem tam v organizačním sdružení sousedů v naší ulici, která se měla renovovat, a byl mezi námi jeden pán, shodou okolností také emigrant, Ital. A on byl proti všemu, kritizér, potíživista. Všimla jsem si, jak se místní lidé na něj s úžasem dívali: Je on normální? Oč mu jde, proč všechno komplikuje? Prostě se scházíme proto, abychom něco řešili, ne proto, abychom hledali, jak co nejde... Bylo to poučení.

Přesto jste ve své knize psala, že v Kanadě existuje mezi podnikateli silná konkurence.

Konkurence je tam tvrdá, ba i rány pod pás se dočkáte, nicméně uštědřené s úsměvem z očí do očí a velmi slušně. Já se zpočátku domnívala, že jsou tvrdí jenom k nám, protože jsme emigranti. Ale pak jejich člověk, ministerský předseda, schopný, velice oblíbený politik, se najednou té své straně a lidem znelíbil, něco neudělal dobře, a to jsme koukali, kolik těch políčků dostal. Bez zášti, v klidu, ale tolik, že musel rezignovat. Takže v té době jsem pochopila, že je to spravedlivé, nic nebylo namířené jen na emigranty, prostě občas se otevřeně bitvě nevyhnul nikdo. Zkrátka rovnost, a přitom tvrdý boj, byznys je tam silný, jsou to vlci.

Moje kamarádka, která emigrovala do Rakouska před 30 lety, říkala, že přístup k našim emigrantům tam byl rozdílný před

a po sametové revoluci. Dokud byli političti uprchlíci, dostávalo se jim veškeré pomoci. Ve chvíli revoluce je začali brát jinak. Ano, teď už měli svobodnou vlast a tedy se mohli vrátit – anebo zůstat. Měli občanství, ale postarat se už od té chvíle museli sami.

My jsme v době sametové revoluce byli už vlastně místním establishmentem, žili jsme už v Kanadě 22 let. Ano, také si uvědomuji, že tam máte veškerou podporu, pokud jste chudák, tak vám hrozně pomáhají a jsou strašně hodní. Ale ve chvíli, kdy vidí, že se hrbete nahoru, že se vám začíná dařit, změní se to. Mnohdy i vidíte obavu, abyste je náhodou nepředběhli. Ale to vnímám jako zdravé. Pomůžou vám, dokud se nenaučíte plavat, a nechají vás být, když už vám to jde.

Stejná kamarádka mi také říkala, že i když už byla v Rakousku delší dobu, pořád se k ní místní chovali trochu s odstupem. Nebylo to o žádném zvaní do domácnosti nebo velkém kamarádění s místními.

Tomu věřím, protože rakouská společnost je hodně homogenní a nepouští si k sobě z vnějšku každého.

Zatímco v Kanadě neexistuje jádro společnosti, které by se proti někomu vymezovalo. Váš soused je Ind, druhý Ital, třetí Rakušan. Tam je každý emigrant. Jediný rozdíl mezi vámi je ten, jak dlouho tam žijete. Jestli byl emigrantem už váš tatínek, nebo jste tam dvacet let, deset let... anebo jste právě vystoupil z lodi, jak se tam říká.

Říkala jste, že vyznávají přístup k emigrantům: vítej, žij, jak chceš, ale to co děláš, dělej pro Kanadu.

Tak to je. Češi, Poláci, a jiní Evropané se poměrně dobře integrují, ostrůvky trochu jiné kultury tvoří asijské, čínské, thajské uprchlíci.

Evropská uprchlická společnost se cítí být jaksi z jednoho pytle. A nedělá se rozdíl, jestli jste uprchlík politický nebo ekonomický, ať jste první nebo druhá generace. Možná malinko se ta druhá generace kouká na tu první trochu z patra. Vy jste teprve slezli z lodi, vy ještě máte přízvuk, ale my už ne, v tom jsme lepší. Druhá generace má samozřejmě větší výhody, širší styky, už prostě v místě chodila do školy, má tam kamarády, a to je strašně důležité. Emigrant přijde, nezná všechny ty věci od první obecné, nerozumí místním vtípům, má akcent, ale ve chvíli, kdy se integruje, nemá se společností jediný problém.

Řeč se naučíte. Ale i Martina Navrátilová – pořád ještě v její angličtině slyšíte přízvuk. To mě vždycky strašně rozčilovalo: vlezte s někým do výtahu, řeknete dobrý den a odpovědí na to je automatické: Dobré ráno. Odkud pocházíte? A to jste si myslela, jak jste to krásně rekla, jak nikdo nepozná, že jste cizinec. A oni to přesto poznají.

Jak se vám psala knížka s vaším životním příběhem? Je to vaše prvotina, říkála jste, že jste vlastně vždycky psala hlavně technické zprávy. Měla jste text v hlavě dlouho uspořádaný nebo to byla spontánní záležitost?

V hlavě jsem to měla uspořádané vlastně už hodně dlouho. Na každé párty v Kanadě jsme museli vyprávět, odkud pocházíme, jak se u nás žije, jak jsme utíkali. Takže to všechno bylo zopakované už mnohokrát. Všichni byli tak zvědaví, na nás, na Československo. A v Evropě jsme zase vykládali o Kanadě. Takže má kniha je vlastně přepis vzpomínek, které mám v paměti nejvíc uložené. A když jsme se sešli se spolužáky architektky jednou za rok v Praze – a z Kanady nás na setkání přijelo pět, vzpomínali jsme si, co všechno jsme v Kanadě podnikali. Třeba jak jsme hledali dobré pivo. Nebo že Kanaďané nerozlišují mouku hladkou a hrubou a uvařit knedlík je tam problém.

Napadají vás další odlišnosti mezi Českem a Kanadou?

Co není pro národ moc důležité, pro to ani nemá slova. Nejlepší příklad jsou houby. My máme desítky výrazů pro různé druhy hub, Angličani, Američani a Kanaďani mají jediné slovo: mushrooms. Oni houby nejedí a nesbírají a nepotřebují je rozlišovat. A my zase máme velice omezený slovník, co se týče peněz a finančních záležitostí, zatímco oni ho mají velice rozvinutý. Což nám velmi lichotí, znamená to, že peníze pro nás nejsou v první linii. Amerika a Kanada prostě žije děláním peněz, to je opravdu to hlavní. Kdežto my Evropané, alespoň někteří – máme pocit, že je důležité si život užít. Proto Američané říkají, že žijí proto, aby mohli vydělat peníze, zatímco Evropané vydělávají peníze, aby si je mohli užít.

Téma emigrace je nyní téma číslo jedna. Jací vy jste byli emigranti? Mám pocit, že kolem roku 68 odcházela z Čech spíše elita národa, nebyli to hledači ekonomických výhod.

Můj muž měl potíže vůbec vystudovat, všichni jsme byli omezeni v cestování za hranice, špatně jsme snášeli nemožnost nabrat zkušenosti jinde než doma, chtěli jsme zkusit obstát v naší profesi. V Kanadě je to jednoduché v tom, že práci najdete prakticky vždy a všude. Když se někomu chce pracovat, tak se uchytí. Když se někomu nechce pracovat a získáte pověst, že v žádné práci déle nevydržíte, tak to jde s vámi z kopce, nedopadnete dobře.

Takže nevím, jestli to byla elita, ale byli to lidi, kteří chtěli pracovat a pracovali dobře. A když pracujete, vyděláte si.

Sdružovali jste se s ostatními Čechy?

Ano, měli jsme takovou partu a jezdili spolu třeba lyžovat. Místní společnost žije spíš individuálně, žijí si hlavně pro sebe, ale zase tam hodně frčí barbecue, v pátek se udělá grilovačka a pozvete

všechny sousedy z ulice. I ty co neznáte, ale jsou to milí lidé a u grilu je poznáte blíž. Někdo chce být zvolený jako zastupitel okrsku, tak zase uspořádá večírek a všechny pozve, aby se jim představil a oni ho volili. Takže lidi se hodně scházejí, ale není to vysloveně z kamarádství a společných zájmů. Že by dělali skupinky a šli společně za nějakými zájmy jako my Evropani, to jsem tam neviděla.

Svoboda projevu, svoboda architektury, mohli jste svoji práci dělat svobodně?

Můžete si ji dělat, jak chcete, ale pokud potřebujete uspět, musí se projekt líbit nejen vám, ale hlavně investorovi, a lidem z okolí stavby. Sejdou se na schůzce, vy projekt musíte prezentovat, všichni mají připomínky, protože to třeba zadává město a vy je musíte respektovat. Musí se jim to líbit, a vy musíte akceptovat jejich názory. Anebo musíte umět přesvědčit, že váš nápad je dobrý a v čem je dobrý.

Zatímco v Československu byla architektura za socialismu téměř na vyhynutí, svázaná normalizací. Případá mi, že v kapitalismu mohla být více rozevlátá a tvůrčí.

Ano, pokud nestála víc peněz, než chtěl investor použít. Prostě každé zalomení zdi, každé okno navíc, to, co dělá dům hezčí, si investor spočítal, vynásobil 26 patry a odmítl, protože by to vyšlo draž. Takže trh je taky argument. Aby se něco postavilo proti vůli majitele, to nejde.

Vůbec ale nelituji, že jsme si vyzkoušeli praxi v socialismu a v kapitalismu. Udělala bych to znovu, zase bych odešla za jinými zkušenostmi. To je něco úplně jiného. V Kanadě je architekt takový rozhodčí mezi investorem a stavitelem, to je neustálý boj. Architekt musí obhájit, že to, co nakreslil, je nejlepší řešení, protože stavitel v privátním byznyse okamžitě vidí, kde by se co dalo ošidit, a teď navrhuje investorovi, jak by se dalo báječně ušetřit, na což investor pochopitelně dobře slyší.

A vy musíte obhájit, ano, bylo by to levnější, ale bylo by to o tolik a tolik ošklivější, nebo by to mělo technické následky, takže je to neustálý boj tří stran. Vy jako autor musíte ohlídat investorovi, jak kvalitní práci odvede a kolik materiálu stavitel do stavby skutečně dá, jestli se materiál ze stavby neztratí někam jinam. Takže platíte materiál, až když je opravdu bezpečně uvnitř stavby. Pak si stavitel váží architekta, ale taky ho na straně druhé strašně štvě. A majitel má zase jistotu, že když architekt schválil správný postup stavby, tak nebude ošizený...

Architekt tedy není jen ten, kdo tahá čáry, a předvádí důmyslné projekty, ale musí být i psycholog, polír a hlídač, právník... Navíc vy jste žena, a ženy ve stavebnictví to mají těžké. Nesetkala jste se s posmíváním?

Ne, tam se respektuje znalost. To nám řekli kamarádi už na začátku: když máš co říct a dává

to smysl, tak můžeš mít jakýkoli přízvuk, oni tě poslechnou. Takže s tím, že jsem ženská, jsem v Ottawě neměla jediný problém. A to jsem tam byla jediná holka architektka.

A ještě hezká!

To byl vtip, který můj muž rád používal. Když jsme se jednou setkali s jedním kolegou architektem na lyžích, tak ten řekl Pavlovi: *Viš o tom, že máš za ženu nejhezčí architektku v Ottawě?* A Pavel na to: *Vím, má to jednoduché, je tady jediná!*

Dělení času mezi práci a relaxaci, kdo to umí líp? My Evropané nebo Kanadáné?

Neskonale lépe to umíme my, Evropané. Já se někdy musím smát, mám pocit, že v Čechách se pracuje jen tehdy, když už není vyhnutí. V Kanadě mají 14 dní placené dovolené, víc ne, a takové zvyky, jako jeden den přijít a zas tři dny chybět, to neexistuje. Trochu volna povolí šéf na návštěvu doktora, ale jinak je práce opravdu tvrdá a pracuje se pořád. My si na naše výlety na Floridu mohli také dovolit odletět jen na prodloužený víkend v říjnu, pak na Vánoce, když všichni slavili a večírkovali, a na prodloužený víkend v dubnu – a hotovo. Ač jsme byli šéfové firmy, ani tak jsme si víc volna dát nemohli. Měli jsme několikrát zarezervovaný let do Evropy, jenže přišla práce a odřekli jsme letenky. Práce se neodkládá, tam je to tvrdé.

Potřebovali jste odléhat za teplem, Kanadán asi velké zimy tolik nevnímá...

Ale vnímá. Náš československý velvyslanec (národností Slovák) nám říkal: Vy jste si splnili sen všech Kanadánů, když máte byt na Floridě. Každý tam touží se zahrát. Lidé jsou zvyklí, ale když stárnete, cítíte, že to teplo vám dělá dobře, a usilujete o to, aspoň jednou do roka se pořádně prohrát.

Přivezla jste si z Kanady nějaké kulinářské zvyky nebo recepty?

Já měla ohromné štěstí, že v tom prvním domečku, kde jsme bydleli, jsme měli za souseda pána, který pracoval jako kuchař a byl strašně hodný. A protože byl původem Ital, měl spoustu receptů na skvělá italská jídla, takže mi radil, udělej si tohle, zkus tamto, to vám bude chutnat. Takže jsem se naučila pár věcí, které jsou tady neznámé, neobvyklé, ale která ráda dělám. Ještě radši než doma jsem je dělávala, když jsme odjeli na Floridu, měli víc času, šli jsme nakupovat a vařili si speciality.

Vaše kniha je tedy jakási inventura vaší cesty do světa?

Tím, že jsme se vrátili do Evropy, jsme uzavřeli cestu „hloupého Honzy“, jakýsi okruh, kterým chodívali uředníci do světa na zkušenou a vlastně si do země, odkud vyšli, přinesli zkušenosti odjinud. Kuchař, pekař, krejčí,

zedník, malíř chodívali na vandr po celou historii. Móda čehokoli se předává ze země do země odjakživa.

Je to puzení každého umělce?

Já myslím, že ano. Chce poznat, jak to dělají lidi jinde. Jak lidé myslí jinde, jak jiní jsou lidé jinde a ta inspirace pak už přijde sama od sebe. Směju se, když si vzpomenu, jak hned v tom prvním zaměstnání přišel za mnou jeden z šéfů, a chtěl po mně, abych dodělala rodinný domek doktora na venkově, který on začal. A já jsem si jako mladé, ale chytré tele myslela, že mu pomůžu, když předělám jeho složitou střechu na jednoduchou sedlovou. Ten málem dostal infarkt. Byl zvyklý dělat složité falešné mansardy, takovou obrovskou čepici nad celým domem. Nedal si nic vysvětlit a já to musela udělat tak, jak chtěl. A já si uvědomila, že protože on byl Australan, neuměl to jinak. Vyhověla jsme mu, nedalo se nic dělat, a pochopila jsem, že se musíme přizpůsobit zvyklostem.

Vy sami, když už jste byli šéfy, měli jste hlavně české zaměstnance?

Nejen české. Měli jsme výborného kreslíře, Jirku, to byl Čech. Ale pak jsme měli všechny možné národnosti. Po 68. roce emigrovalo hodně dalších Čechů, když objevili už usedlého Čecha, přišli prosit o práci, tak jim ji krajan samozřejmě dal. Ale když se pak rozkoukali, vydali se zase dál po Kanadě. Já půjdu jinam, tak díky a ahoj, hledali si své místo na světě. Člověk by věřil, že se mu bude líp vysvětlovat práce rodákovi než cizímu, ale ona se nakonec společná řeč najde s kýmkoli z oboru. Pracovala u nás i Egypťanka, první vystudovaná architektka Egypta.

Když se ráno probudíte na Hluboké, vykouknete z okna, vidíte zámek, zasteskne se vám po Kanadě? Anebo jste spokojená, že váš život šel správnými cestami a že je všechno jak má být?

Mně se nestýská, mám dobré vzpomínky, ty mně těší. Kdybych byla ochotná těch 11 hodin letět, tak bych se jela do Kanady podívat. Ale já ochotná nejsem. Jsem tady spokojená.

Jste optimistická osobnost.

Já jsem takový pes, který je doma úplně všude, brzy si zvykne a je rád kdekoli, kde jsou na něj hodní. Když jsme byli v Kanadě, zase mi nebylo moc smutno po Československu, po Praze ani po Brně. Bylo tam tolik vjemů, které jsme museli absorbovat, že nebyl čas na stýskání. Já vždycky říkala z legrace, že se cítím jako hluchá v Číně potmě o půlnoci a závodím v desetiboji. Tak náročné to bylo, tolik jste toho musela dělat najednou, spoléhat se na instinkty a nasadit všechny síly.

Lidi jsou prostě nejvýkonnější, mají-li stres.

Určitě. I z citrónu vymačkáte víc šťávy, když ho zmáčknete. A taky vás žene potřeba a nutnost.

Vždyť tam přijedete a nemáte vůbec nic. Máte kartáček na zuby a pyžamo, ale nemáte peřinu. A musíte začít úplně od začátku.

Pro někoho by to byl absolutní stres, nemít své jisté. A pro někoho to zase je výzva. Může se vydat jakýmkoli směrem, začít cokoli nového. I proto jste možná zůstali v Ottawě.

Buď na náhodu slyšíte, nebo se upnete křečovitě na nějaký cíl. Někdy je možná dobré se nechat osudem někam smýknout. V Kanadě je prostě pravidlo, že jdete za prací. Ne, že si rozmyšlíte, v jakém městě by se vám víc líbilo a proč.

Taky nám další dobrý melouch poradil Ital, emigrant. Kupte si nějaký levný starý domek, řekl, spravte ho, obsadte ho nájemníkem a prodejte. To byl vynikající nápad, získali jsme jeden domeček se dvěma byty, sami po večerech a nocích jsme ho po práci v kanceláři renovovali, samozřejmě vlastníma rukama. Tam je pravidlem, aby byl byt vybavený koupelnou, kuchyní a měl vestavěné skříně. Spravili jsme ho, natřeli zvenku, dali inzerát, pronajali byty – a jakmile máte v kapse smlouvy na dvě činže, tak domek stoupne dvakrát v ceně. Takhle jednoduše se stanete kapitalistou. Protože ten, co nám to poradil, už měl činžák, byl tam o deset let déle. Nesmíte lpět jen na svém řemesle, ale dělat co je potřeba, tam kde je mezírka na trhu, šup, jdeme do toho.

My socialismem odkojení občané jsme většinou trochu krácení na občanském sebevědomí. Jak jsou na tom Kanadáné?

Většinou mají zdravé, ale ne přehnané sebevědomí. Tam je každý za sebe, každý má povinnost něčím přispět společnosti, to je zákon, absolutní povinnost, tak to prostě je. A každý má svoje sebevědomí, protože když ho nemá, tak to nikam nedotáhne. Už malým dětem se vštěpuje: ty jsi originální unikátní človíček, ten vedle tebe je taky originální osobnost, budete se k sobě chovat slušně, ale to neznamená, že spolu v dospělosti nebudete soutěžit – tak se to dělá, byznys je byznys. A přátelství je přátelství. Taky se tam říká, nikdy nedělej byznys s přítelem, ale zase se nevylučuje, že když s někým budeš dělat byznys, že by se z vás nemohli stát přátelé.

Jak vám v Kanadě říkali?

Olga se vyslovuje dobře, Pavel byl Paul, ale Kanadáné nemají problém si jméno ve výslovnosti přizpůsobit. Říká se, že když na začátku minulého století byla velká emigrace z Evropy a Ruska do Ameriky, lidé utíkali kvůli pogromům a nedostatku obživy, přijížděli lodí na Staten Island. Tam byli registrováni a někteří měli složitá dlouhá jména, tak americký úředník napsal jako jméno jenom ta písmena, kterým porozuměl a pustil je do Ameriky s novým a mnohem kratším jménem.

Člověk nebere nějak úkorně, že mu zkomolili jméno, a navíc v Kanadě všechno funguje přes

křestní jméno, jednou se představíte a už si říkáte křestními jmény. Ať mluvíte s vládním úředníkem nebo se zedníkem. Křestní jméno je osobnější, a je s námi od narození, je víc „naše“ a je příjemnější se tak oslovovat. A taky tam nikdo nebere do úvahy tituly. Diplom visí na zdi v rámečku a to je celé, nikdo se o něj v naší první práci nezajímal. Jednak by českému papíru nerozuměli a jednak tam hned druhý den vědí, jestli jste opravdu architekt a umíte tahat čáry, anebo jestli jste podvodník.

Evropa je prostě mnohem víc formální.

Myslím, že my Češi máme všude kamarády. Že i vy jste měli štěstí, nešli úplně do neznáma, že nějaké blízké jste na své cestě potkali a pomohli vám. Tušili jste kamarády, kteří šli před vámi. Ostatně stačí si číst zvonky na domech ve Vídni, v Americe...

To je velice důležité. Strašně moc důležité. Krajané vás postrčí tím správným směrem a tak trochu vás na cestu nakopnou – v tom dobrém slova smyslu. A opravdu to není velký problém, protože z těch mnoha emigračních vln je prostě objevíte všude. Nemůžete nezakopnout o Čecha nebo Slováka.

Nevím, který jiný malý národ by měl ve světě tolik úspěšných emigrantů.

Rozhodně jsme se ubezpečili v tom, že jsme chytrý a nadaný malý národ. Téměř se to nedá s některými národy srovnávat. A jak jsme poznali, většina z našich emigrantů – pokud chtěli a snažili se – nemohli neuspět.

My jsme v Kanadě strašně toužili po pěkném lyžování v Evropě, a tak jsme v roce 92 jeli do Garmisch –Partenkirchenu a ubytovali se tam. Zalyžovali jsme si a vyjeli na kopec a sedli jsme si na nějakou kládu, opalovali se a odpočívali. Vedle nás si sedli nějakí lidé, rozbílali svačinu a my začali mluvit česky a oni začali mluvit česky. A tak jsme se dali do řeči, a když jsme se představili, tak ten pán povídá: Tak to vy musíte být z Kanady. Jak to víte? No, my tam máme kamaráda a ten nám povídal, že nějaký architekt Ryšavý dělal výtah do Peace Tower. A my zůstali pať. Ale takhle to je v celém světě. Musíte mluvit slušně, protože nevíte, kde vás kdo poslouchá. A Čechy potkáte všude.

Proč jste se do Čech vrátili zrovna na Hlubokou?

Měli jsme tady přátele a nechtěli jsme do velkých měst jako Praha a Brno, které už nejsou takové, jaké jsme si pamatovali. Pro mě navzdory zůstává Hluboká městem školních výletů, přijela jsem poprvé s třídou gymnázia a pokaždé, když tady potkám štrůdl dětí s učitelem, tak si to připomenu...

Co je na práci architekta nejpříjemnější?

Jsou tři fáze. První je taková adrenalinová, kdy přijde klient a řekne, mám problém, potřebuji

poradit. A vy už vidíte, oč jde, a vnímáte, jaký je to prima problém a srdíčko se vám třepe radostí, jak byste ho chtěli řešit. Pokud zadávala práci vláda nebo velká organizace, znamenalo to svolávat schůze a řešit návrhy s větším počtem lidí. Když jsou to jen dva tři lidé, rodina, vypyťte se, co a jak by potřebovali a chtěli – jaká mají přání, sny, radši velkou koupelnu, nebo kuchyň, jakou vyhlídku a z kterého okna... Dáváte si to v hlavě dohromady, přinesete si domů podklady a začnete přemýšlet jak všechny ty nápady pospojovat. A to není moc příjemná fáze, protože vás to štvě, ještě to nemá přesné obrysy, a máte toho plnou hlavu.

Ale pak najednou přijde chvíle, kdy vám to naskočí, a to může přijít o půlnoci, když nemůžete spát, anebo večer když myjete nádobí. A je to stejné, jako když si najdete v detektivce, kdo je vrah. Nastupuje příjemná fáze, kdy už víte jak na to.

Nakolik se musíte trefit do vkusu zákazníka?

To se musíte trefit na sto procent. On platí a on musí být úplně spokojený.

Předložíte váš nápad a diskutujete. A zadavatelé na to koukají a říkají jejda, to nás vůbec nenapadlo, a tohle tady taky ne... A teď jim studii necháte, aby se prokousávali a sžívali s tím nápadem. Pak přijdou s námitkami a svými nápady a společně to ladíte.

Když je zadání renovace, musíte pozvat ještě další odborníky, aby rekonstrukce vůbec šla udělat. Třeba se musí udělat změna kanalizace, aby unesla vybavenější koupelnu, 30 let stará elektrika zase neutáhne moderní kuchyň – takže se nabalují další investice. A pak se udělají prováděcí výkresy a předají se nejlíp 3 stavitelským firmám a dotyčný obdrží tři cenové nabídky.

A když se majitel dozví, kolik to bude peněz, pak teprve musí říct konečné slovo, zda se začne stavět.

Když se rozhodne, že ano, tak má zase architekt radost, i když pak při stavbě či rekonstrukci moc radostí není, to jsou samé starosti s řemeslníky – ale pak nastoupí poslední fáze – radost, uspokojení, pokud se dílo povedlo a pokud z něj mají radost všichni.

Vy jste si získali pověst architektů historických budov.

Architekt se specializuje na to, co umí, co ho baví, k čemu ho to táhne, nebo osud dotlačí... někdo renovace nechce dělat vůbec, někoho staré domy vzrušují a baví vtisknout jim nový vzhled a funkci.

Protože jsme pocházeli z té „staričké historické Evropy“ a osvědčili jsme se, přicházely k nám podobné zakázky. I starému domu můžete propůjčit sklo, beton a ocel – a omladit ho a přenést funkčně zase do nových časů. Vydupat ze starého domu jeho potencionál. Na gotickou věž chrámu sv. Víta

posadili skoro před 500 lety renesanční čepici, a jak to funguje, všichni si zvykli a sedí tam. Takže mezi dva staré domy můžeš posadit nový, ale musí to vypadat, že tam patří. Ne, že tam byl vždycky, je to nový dům, ale patří tam.

Jak projekty vám nejvíc přirostly k srdci?

Samozřejmě ty nejzajímavější, co nám daly hodně zabrat. Spočítala jsem, že jsme udělali asi 350 projektů, některé byly miniaturní, ale některé byly úžasně zajímavé. V knize jsem nezmiňovala, ale pro ministerstvo obrany jsme spravovali jako urbanisté fungování celé vojenské základny včetně univerzity pro důstojníky. Ta byla také „historická“ – postavená před 100 lety. Vojáci si to tak různě šolíchali, až pak klasicky podle obvyklé zkušenosti, když už jim to nefungovalo a oni si nevěděli rady – čili když už toho hodně zkazili, zavolali architekta. My jako architekti urbanisté jsme získali krásný úkol – ona to byla taková velká vesnice, kousek od ní ta univerzita pro důstojníky, a s tím jsme si krásně vyhráli.

Další velice zajímavý projekt byl pro ministerstvo obrany, společenská budova pro důstojníky, takový klub. Staříčká, hodně zanedbaná budova velice blízko novostavby ministerstva zahraničí. Trochu na nás ušili boudu, protože nám řekli, že z ní máme udělat klub – a ten se nám povedl, moc se líbil, ale v horních patrech že budou kanceláře a nějaké sklady a pozvali si zvlášť našeho statika, to byl Ind. Tajně mu řekli, že tuto budovu by použili v případě atomového napadení, a my už pak jen zírali, že nám z té stavby udělal v návrhu úplný bunkr. Pochopili jsme to později, samozřejmě, ale mrzelo nás, že Indovi věří, asi, že pocházel z britské kolonie, ale nám uprchlíkům ze socialistické země ne. Dali nám projekt jen proto, že my jsme staré domy uměli. Bylo to komické, nejdřív jsme se ho ptali, proč tam navrhuje tak silné nosníky a zdi – říkal, že by nám to řekl, ale nesmí. Takže jsme nechali jen obvodové „historické“ zdi ale uvnitř byl vlastně nový a bezpečný kryt pro důležité lidi z ministerstva.

Moc hezká práce bylo muzeum z části bývalého železničního tunelu. Protože nemělo žádný vstup z ulice, udělali jsme na střeše „historického“ tunelu prosklenou vstupní halu s pokladnou, jezdícími schody a s výtahem pro handicapované. V Kanadě vždycky a všude na handicapované myslí. Sklo zrcadlilo kanál, most, parlament, také hotel. Dolů jste sjeli dvě patra na úroveň kanálu do prostoru s krásnými starodávnými velikými okny.

Z téhle zakázky se nás tvrdě snažil vyšoupnout jeden architekt, byl to Švéd, mladší emigrant než my, používal opravdu extrémní podpásovky, organizoval proti nám všechny možné akce. My jsme tím bojem prošli se ctí,

a nakonec to dopadlo tak, že dokonce z Ottawy sám odešel. Byl tak neurvalý, že Kanadani mu to dokázali dát najevo, že tímhle způsobem se u nich ničeho nedosáhne. Tam totiž musí být člověk extrémně slušný a podrazy se nezapomínají.

A top projekt?

Samozřejmě věž Peace Tower, nejen, že jsme tehdy za to nezvyklé řešení výtahu, který jezdil za roh, získali státní cenu, ale hlavně bylo velmi zajímavé celé to projektovat a realizovat. Jednou jsme šli sami dva s Pavlem na kontrolní obchůzku, a Pavel povídá, propána, co jsme to s tou věží udělali? Dáme to někdy dohromady? Bylo to k nepoznání, rozebrané, rozestavěné, padne na vás odpovědnost a obava. No, ale dali jsme to dohromady a byl to velký úspěch.

A právě po úspěchu s věží přišly velké a zajímavé projekty, třeba hasičská zbrojnice v Sandy Hill – na pískovém kopci. Tam se právě do krve hádali občané s jiným architektem, který jim nutil doprostřed staré obytné čtvrti nějakou moderní hrůzu. A protože občané mají sílu, když se dají dohromady, a protože to opravdu byla stará a pěkná čtvrť, vymohli si na měště, že se to stavět nebude a žádali nový projekt.

My jim navrhli 3 alternativy: moderní, polomoderní a takovou starobyle ozdobnou z cihelného zdiva a oni si automaticky vybrali cihelnou, která do toho místa nejlíp zapadala, a po dokončení byli velmi spokojeni.

Lze předvídat, co lidi vyberou?

Jistě, když si s nimi povídáte, porozumíte, oč jim jde, můžete hodně předvídat. Psychologický účel to má. Když lidem dáte jednu alternativu, tak je velmi jednoduché říct ne, odmítnout ji. Ale když mají na výběr ze dvou, ze tří, vidí možnosti, začne jim to v hlavě pracovat. Tahle je lepší v tom, tahle zase v tom, někdy řeknou – a nešlo by tyhle dvě možnosti nějak spojit? A už se diskutuje a je to tvůrčí proces, nikoli odmítavý. To se nám velice osvědčilo. Sice je to pracnější, více námětů, ale vyplatí se to.

V souvislosti s tím vším mě napadá pražská knihovna architekta Kaplického. Někdy mi český národ přijde jako hejno slepic, které s radostí uklová poraněnou družku.

Citlivého člověka se podrazy dotknou hodně bolestně. Na to, co proti Kaplickému Češi předvedli, nebyl připravený. Bylo mi ho líto, říkala jsem si, chlapče, ty nevíš, do čeho jdeš. Přijít z rovných pravidel do prostoru, kde se nehraje úplně fér, je velký problém, zvlášť pro někoho, kdo zažívá úspěch všude ve světě, ale tady je vystaven odmítání a hloupé kritice.

Chápu, že to místo, které bylo vybráno na knihovnu, nebylo dobré. Ale ta stavba se postavit měla, jsem určitě pro, škoda, že se

nenášlo, nebo nechtělo najít kompromisní místo.

Přes tohle všechno, je příjemné být architektem?

Nasbírala jsem spoustu zkušeností a hodně už zažila, tak vím, že když je člověk mladý, je prima být architektem, protože se hodně naučíte. Ale když je člověk starý, je lepší být doktorem, protože řešíte choroby v rodině a doktor v domě se rozhodně hodí.

Ale že medicína by pro mě nebyla, jsem věděla od dob, kdy mi jako malé holce občas utekl náš foxteriér. Vždycky běžel k suterénním oknům Masarykovy univerzity, lékařské fakulty, kde byla pitevna. Odtud se linul příšerný zápach formaldehydu a bůh ví čeho všeho, a já si tam pro toho psa vždycky musela dojít. Zatímco jemu to asi vonělo, mě tedy vůbec, takže mi bylo jasné, že na medicínu já jít nemohu.

Ráda jsem od dětství malovala, kreslila domečky, Michelangelo mě zajímal, podala jsem si přihlášku na architekturu a vzali mě. Pro mě to těžká škola nebyla a architektura mě baví dodnes.

A taky bylo krásné, že jsme byli s manželem jeden zástupce druhého, všechno jsme dělali dohromady a ohromně jsme se doplňovali a profesně si rozuměli.

Křest knihy

paní Olgy Ryšavé
Všude dobře... a kde nejlíp?

Ve čtvrtek 14. července ve 14.00 hodin

Kavárna Central Souvenirs bar

Přijďte křtít s námi, jste upřímně zváni!

*Kniha v prodeji od následujícího dne
v knize Olgy Trčkové a v Infocentru Hluboká*

Několik světů Jindřicha Soukala

Ačkoli se Jindřich Soukal narodil v Budějovicích jako suchozemská krysa (tento termín jsem si s dovolením vypůjčila od námořníků) díky četbě klukovské dobrodružné literatury a zálibě v přírodovědných filmech a díky svému usilování se jako dospělý muž pohybuje v několika světech. Ten jeden svět je v krásné zemi zvané Indonésie, na ostrově Bali. Ten druhý svět je společnost stejně mokřých a dobrodružných kamarádů, kteří krásný a tajuplný svět pod hladinou dokumentují. Ten třetí svět je na Hluboké, v relativním suchu, v kavárně Bali a okolí, ale i tady s pomocí Keltů, kamenů, dalších přátel, geologa a mystika Václava Jílka a výtvarníka Matouše Holého u Munického rybníka dojde k symbolickému propojení vody a země.

Duchovní komunitní centrum

Zní to příliš dramaticky. Spíš bych řekl místo setkávání. Turisty nepolíbené místo, pro lidi z Hluboké kousek od břehu Munického rybníka. Já přišel s tou myšlenkou, Václav Cílek ji oživil, a Matouš Holý ji zrealizuje, říká Jindřich Soukal.

Co je k tomu potřeba? Pár krásných kamenů, které nám pomůže správně rozestavět geolog pan Václav Cílek. Matouš je geniální výtvarník, a tak doplní prostor venkovním mobiliářem, pohovkami, grilem, posezením okolo. Velký placatý kámen, který by mohl asociovat stůl nebo oltář, se soklem z tvarovaného betonu a pod ním uložená schránka se zprávou pro budoucnost.

Jeden z těch kamenů bude vystupovat z Munického rybníka, jakoby k nám doputoval z Blanského lesa, a věřte nevěřte propojí nás s Keltů a naší historií. A taky si myslíme, že na břehu moří, řek nebo rybníků bychom se měli – opravdu měli – alespoň občas – trochu zamyslet, jak důležitá je existence vody a země.

To místo otevřeme 20. září s koncem festivalu Voda moře oceány. Je to místo, kde si budete moci udělat dostaveníčko se západem nebo východem slunce, potkat srnky, pozorovat ptáky, stromy a hladinu vody. Anebo si tu opečete buřty.

Přátelský fotbalový zápas

Jindřich Soukal provozuje na indonéském ostrově český resort Relax Bali. Říká, že kdykoli se na Bali zmíní, že je z Čech, hned přijde řeč na fotbalistu Karla Poborského. Manchester United tam má velký fanklub a Karel Poborský, jako bývalý hráč Manchesteru, získal srdce mnoha místních fanoušků.

A tak se objevil nápad: přivést známé sportovce z Čech, motivovat místní společnými tréninky, uspořádat zápas.

Od nápadu už byl jen krůček k projektu nazvanému Motivasi: jak jednoduše přiblížit vzdálené a odlišné kultury prostřednictvím sportovně – společenských aktivit. Místní mladí sportovci nejen na ostrově Bali byli nadšení osobním kontaktem s obdivovanými

Foto Lucie Mynářkové

sportovními hvězdami, na které si mohli zblízka sáhnout, mluvit s nimi. Díky přátelskému zápasu, ale i díky společně prožitému času objevili, že být sportovcem znamená být člověkem z masa a kostí, ale také člověkem, který jde za svým cílem. A pokud chce něčeho dosáhnout, musí přidat úsilí, odvalu a energii.

Prostřednictvím projektu se tak prosazuje snaha mladé lidi motivovat k aktivnímu způsobu života, k chuti jít si za svými sny. Cílem projektu je cestování, sport, přijímání nových výzev a poznávání nových kultur.

Naši fotbalisté vyhráli i pod tropickým sluncem

Splnit si sen je nejen o povaze snít, ale hlavně o pili a práci na cestě za jeho plněním. O tom ví své i studenti sportovní univerzity v Denpasar, kde proběhl motivační trénink pod vedením Františka Straky a celého týmu Czech team 96 při jejich misi na Bali. Projekt Motivasi s Czech Teamem 96 letos pak v dubnu vyvrcholil přátelským zápasem s týmem United Bali.

Balijci mají dar stále dobré nálady, takže i své fotbalové soupeře na stadionu vítají vždy s otevřenou náručí a úsměvem na tváři.

Zápas vyhráli naši 3:1, a to proti dvacetiletým klukům a v pořádném vedru. Navíc čeští fotbalisté nastoupili proti dvěma celkům, a tak se proti nim vystřídalo dost mladých nadupaných sportovců. Druhá strana totiž využila příležitosti, aby si všech 35 hráčů proti našim hvězdám zahrálo.

A finalisté mistrovství Evropy 1996 se činili. Vyhrali i tentokrát, protože navzdory benefiční myšlence akce, když hrají starší páni, sportovní srdce je nenechá zápas jen tak šolíchat. Zkrátka, kdo má sportovní srdce, má ho už navždycky.

Jindřich Soukal věří, že cesta na Bali byla jen prvním korálkem na náhrdelníku vztahů mezi Českem a Indonésií, který by v budoucnu mohl vést k dalším investicím i mimo fotbal.

Co znamená Czech Team 96?

Toto sdružení vzniklo v červenci 2008, jeho zakladatelem a předsedou je Pavel Kuka. Hlavní představitelé týmu jsou bývalí fotbaloví reprezentanti, účastníci a finalisté mistrovství Evropy 1996, jako například Pavel Nedvěd, Karel Poborský, Vladimír Šmicer a další. Po dohodě s FAČR se mužstvo stalo oficiální fotbalovou reprezentací nad 35 let, která bude reprezentovat Českou republiku v oficiálních akcích pořádaných organizací UEFA a FIFA. Primárním cílem založení Czech Teamu 96 je snaha o shromažďování finančních prostředků pro charitativní účely, především pak pro Nadaci fotbalových internacionálů, která již řadu let úspěšně pomáhá a přispívá k materiálnímu i společenskému ocenění našich bývalých fotbalových reprezentantů. Ti se zasloužili o dobré jméno našeho fotbalu ve světě a po skončení své aktivní činnosti mají zdravotní, sociální nebo jiné problémy.

Nadace se snaží podporovat všechny reprezentanty, kteří ve své době neměli takové možnosti sociálně se zabezpečit jako současní hráči.

Jak potopit fotbalistu

Voda, příroda, potápění, masáže, zdravé jídlo, pohoda – uděláme našim fotbalistům hezkou dovolenou, řekl si Jindřich Soukal, který resort Bali provozuje.

Fotbalisté se umí skvěle pohybovat na zeleném trávníku. Jak to ale mají s mořskou vodou? Pokud chcete udělat první krok k poznávání krás vodního světa, musíte se zhluboka nadechnout a potopit se do hlubin na vlastní nádech. Tomu se říká freediving – potápění bez přístroje. Nebo klasicky s dýchacím přístrojem – v resortu jsou k dispozici kurzy potápění se zkušenými instruktory renomovaných potápěčských škol.

Zkusit si potápění právě v českém resortu má nyní novou motivaci. Potopíte se k vraku lodi bez přístroje, naučíte se zadržovat dech nejméně na 3 minuty. Když někomu řeknete, že ho za dva dny naučíte na 3 minuty nedýchat, kouká na vás a nevěří, vysvětluje Jindřich Soukal. Nicméně zkusí si a dokáže to – a vynoří se z vody nadšený. Obecně mají sportovci trochu lepší fyzické předpoklady a jsou zvyklí poslouchat trenéra a rychle se učit, ale není to pravidlem. Překvapila nás mladičká holčina z budějovického gymnázia, po dvou hodinách tréninku zůstala v pohodě šest minut potopená. Někdo má zkrátka talent.

Takže to byla další z velkých výzev pro naše fotbalisty.

První zkušenost s freedivingem je z prvotních obav z výsledku po pár minutách soustředění a cvičení s dechem nadchla. Nevěřili odhadům o možném zlepšení, ale lektorka Míša Vlášková je přesvědčila. Někteří dokonce předčili i její očekávání. Posudte sami:

Zadržetí dechu – uveden první měřený čas a následně čas po absolvování tříhodinového rychlokurzu.

Tomáš Ujřaluši: 0:45 - 1:44

Ladislav Maier: 1:10 - 2:37

Luboš Kubík: 1:02 - 2:55

Pavel Kuka: 1:18 - 2:40

Pavel Kuka Jr: 1:32 - 3:00

Miroslav Kadlec: 1:15 - 3:15

Karel Poborský: 0:39 - 3:05

Karel Vácha: 1:56 - 3:52

František Straka: 1:32 - 4:15

Všichni čest!

Poslední výzvou pro pány fotbalisty byl ponor k vraku Relax Bali. Vrak byl ponořen nedaleko resortu jako edukativní a ekologický projekt, jehož patronem je Karel Poborský. Míša Vlášková a Jindřich Soukal, kteří celý projekt za složitých a náročných procesů dokázali uskutečnit, pečlivě sledují, jak si oceán postupem času tento prostor zabydluje a vytváří v něm nový korálový útes plný podmořského života.

Projekt můžete sledovat na webových stránkách: <http://www.relaxbaliwreck.cz>

Tajuplný ostrov a potopený vrak lodi

Lidé na Bali to nemají jednoduché, i když jsou optimističtí a veselí, užít se je nutnost a bohatstvím tady oplývá málokdo. Aby při lovu ryb přemýšleli trochu ekologicky a neničili podmořské světy, je dobré jim nabídnout i jiné alternativy výdělků. Rekreační resort přinese práci více lidem a turistika přináší další peníze, místní lokalita však musí nabídnout čistou přírodu a udržovat si pověst lákavé destinace.

Když něco chci chránit, musím na to mít peníze. Místní moře využívají jako zdroj rybolovu a nekoukají na to, jak důležitá je obnovitelnost zdrojů. Pokud chcete lidi naučit plánování budoucnosti, musíte je naučit správně hospodařit. Jako sedlák na poli, i rybář musí dát moři trochu času, aby regenerovalo, neničit korálové útesy. A tak nejen turistům, ale i domorodcům můžete ukázat, jak moře pracuje. Když místní chcete přimět, aby na tom místě nerybařili, musíte jim přinést výdělek jinak, třeba že pracují v resortu, vaří pro turisty, nosí zavazadla. A pak chápou a berou si za své, že ta věc, ten podivný ponořený vrak jim tam zůstane, proslaví kousek jejich pobřeží, a pak už je jen kousek k pochopení, že ti, co ho tam dali, nejsou

podivní, kteří plácají hezké řeči, ale že se tenhle plán pozitivně materiálně dotkne všech.

Loď, kterou díky nápadu Jindřicha Soukala potopili, leží v hloubce 20 – 36 metrů, je dlouhá asi jako tři kamiony za sebou. V čisté vodě je dobře vidět, v moři je viditelnost kolem 20 metrů – s ohledem na roční dobu a teplotu vody.

U vraků bývá smutné, pokud jejich potopení bylo spojeno s tragédií, smrtí pasažérů – ale tohle byla loď, která dosloužila, koupili jsme ji, půl roku na ní ekologicky pracovalo dvacet lidí, aby oleje a všechny škodliviny bylo odčerpáno a vyčištěno. A pak jsme ji slavnostně potopili, říká pan Soukal. Je to taková prolézačka pro potápěče, ale nejen to.

Zajímavý projekt je to proto, že docílíte jakési sebeobnovy, atrakci pro spoustu mladého mořského života. Je to hotel pro ryby, celé mateřské školky rybiček se tady mohou schovávat před predátory, vyplavují se do okolí. Vytváříte umělý útes. Časosběrný film vše dokumentuje, už pět let natáčíme. Vědci z Jakartské univerzity se ujali bádání, moje žena Míša je biologka a je supervizorem projektu. Už se nám kupí data: za jak dlouho, jaké rybky, jaké rostliny, v trvalé sbírce časosběru na desítky pozic kamer.

Relax Bali wreck – náš resortový vrak – si moře neúprosně bere zpět. Přibyla spousta nových korálů a živočichů. Výjimkou nejsou velcí ostenci a lovíci smečky kranasů. Čím dál tím víc nám dělá radost...

Na zářijovém festivalu Voda – Moře – Oceány uvidíte první dokument odtud a uslyšíte vyprávění těch, kteří, ač narozeni v zemi bez moře, se moc rádi občas ponoří do slané vody.

<http://www.relaxbaliwreck.cz>

<https://www.facebook.com/motivasi201>

Největší a nejkrásnější hlubocký herec

foto: Petr Neubert, www.proko.cz

... hraje v Českém Krumlově v Rusalce a Psu baskervillském. I když na Hluboké potkáváme v populaci více herců, než je obvyklé v jiných městech, tady se jedná o nečekaně milé překvapení. Hercem je milý, krásný a hlavně trpělivý kůň Barmánek pana Jaroslava Komzáka. Díky tomu, že je klidný a nelekají ho ani světla, ani víly a vodník a zlý velký pes, ba ani bouřlivý potlesk diváků. Dokáže se své role zhostit dokonale a v celé

kráse. Text není náročný, ale posuďte sami, jak mu to ve strašidelném příběhu z blat sluší.

Kočí i kůň tak dělají radost nejen nevěstám a ženichům, též turistům při projíždkách naším krásným městem, ale v letní divadelní sezóně zdobí i krumlovský park a hrají po boku takových hvězd, jako je Karel Roden.

<http://www.otacivehlediste.cz/porad/1899-pes-baskervillsky>

Okolo jižních Čech 2016

Již popáté budou v jižních Čechách soutěžit nejlepší evropské cyklisty v rámci největšího etapového závodu u nás – Okolo jižních Čech. Podnik se bude konat od 31. srpna do 4. září a letos je opět součástí UCI Europe Tour. Na start se postaví dvacet pět týmů, což představuje 150 závodníků. Z národních týmů potvrdily svou účast například reprezentace Německa a Ruska. Z kontinentálních týmových stájí Katuscha, Lotto Soudal či Astana. První etapa startuje 31. 8. 2016 ve 13:00 v Českých Budějovicích na náměstí Přemysla Otakara II. Trasa měří 165 km a cyklisty na ní čekají tři sprinterské (Ševětín, Veselí nad Lužnicí, Bechyně) a dvě vrchařské (Kostelec, Třitím) prémie. Do cíle na Masarykovo náměstí v Protivíně by měl peloton dojíždět cca v 17:00. Centrem Protivína obkrouží závodníci ještě dva cílové okruhy. Druhá etapa, která se pojede 1. září spojuje města České Velenice a Tábor. Závodníci na ní urazí 180 km. V Českých Velenicích bude startem Sídliště na Sadech. Odtud sportovci vyrazí hodinu po poledni. Na trati je čekají celkem tři sprinterské (Nové Hradky, Kaplice, Trhové Sviny) a tři vrchařské (Hojná Voda, Svatý Jan nad

Malší, Borovany) prémie a do cíle v areálu Komora v Táboře dorazí cca v 17:30. Třetí etapa začíná 2. září v 16:00 na dvanáctikilometrovém okruhu v Nové Bystřici a okolí, která se pojede jako časovka týmů. Start i cíl bude umístěn na Mírové náměstí v Nové Bystřici. Závodníci budou vyjíždět ve dvouminutových intervalech a závod skončí hodinu a čtvrt od prvního startu. Čtvrtá etapa je kvůli svému náročnému profilu označována za etapu královskou. Startuje na Masarykově náměstí lázeňského města Třeboň 3. září v pravé poledne. Cyklisté urazí 156 km. Během etapy jsou nachystány opět tři sprinterské (Hluboká nad Vltavou, Vodňany, Kvilda) a dvě vrchařské (Javorník, Zadov) prémie. Cíl bude v horském středisku Churáňov na Šumavě, kam by peloton měl dorazit cca v 16:30. Poslední, pátá etapa startuje na Havlíčkově náměstí v Dačicích 4. září v 11:00. Měří 156 km a cílem je již tradičně centrum Jindřichova Hradce, ulice Klášterská. Prémie budou tentokrát tři sprinterské (Český Rudolec, Kamenice nad Lipou, Lodhéřov) a tři vrchařské (Heřmanec, Černovice, Horní Radouň). V Jindřichově Hradci cyklisté obkrouží tři okruhy centrem města a v cíli etapy i celého závodu by měli být cca ve 15:30. Na startu i v cíli bude probíhat vždy 2 hodiny před začátkem resp. koncem etapy kulturní program. Cílové časy jsou orientační, proto doporučujeme přijít zhruba s 15minutovým předstihem.

Okolo jižních Čech je mezinárodní etapový závod v silniční cyklistice. Pořádá jej Cyklistický klub RBB invest Jindřichův Hradec a letošní závod je pátým ročníkem. Vzhledem k počtu etap jde o největší etapový závod, který se v České republice jede. Na rozdíl od ostatních podobných závodů se v klasických etapách, kterých se jede letos pět, ve čtyřech jede od města k městu. A po vzoru Tour de France se rozdělují čtyři dresy: Žlutý dres –pro celkové prvního v průběžném pořadí Zelený dres –pro vedoucího závodníka bodovací soutěže (sprinterské prémie) Puntikový dres –pro vedoucího muže vrchařské soutěže Bílý dres –pro vedoucího závodníka do 23 let

Více informací na webu: <http://www.okolozijnichcech.cz/> či našem facebookovém profilu: <https://www.facebook.com/okolozijnichcech>

Umění ve městě

16. 6. 2016 – 30. 9. 2016

Výstava soch v exteriérech Českých Budějovic, Hluboké nad Vltavou a Veselí nad Lužnicí a v prostorách Alšovy jihočeské galerie a Galerie Mariánská

Kurátoři výstavy: Michl Trpák, Ferdinand Leffler

Pořadatelé: Město České Budějovice a galerie GOODSTUFF

Vystavující výtvarníci:

Richard Ketko, Andrej Margoč, Václav Fiala, Jakub Flejšar, Antonín Kašpar, Lukáš Rais, Ondřej Svoboda, Saša Koláčková, Veronika Psotková, Michal Trpák, Barbora Masaříková,

Výstava Umění ve městě ožíví už devátým rokem veřejný prostor Českých Budějovic, potřeťí zavítá také do Hluboké nad Vltavou a nově se představí i ve Veselí nad Lužnicí. Svá díla v rámci této výstavy prezentují sochaři z Čech i Slovenska. Na většinu z 20 instalací bude možné narazit přímo v exteriéru měst, pod širým nebem. Některé plastiky budou vystaveny i ve výstavních prostorách Alšovy jihočeské galerie a Galerie Mariánská. Netradiční expozici zahájí vernisáž 9. června ve Veselí nad Lužnicí ve čtvrtek 16. června 2016 v 17:00 bude slavnostně uvedena výstava v Galerii Mariánská a ve stejný den v 18:00 na náměstí Přemysla Otakara zahájena výstava Umění ve městě jako celek. Výstavu bude možné v ulicích i galeriích shlédnout až do 30. září 2016.

I tento rok jde především o přehlídku soch a instalací, které kladou důraz na vizuální vnímání a tradiční práci s materiálem. Jednotlivé instalace zasazené do kontextů ulic i uliček, náměstí i zákoutí mají rozptýlit mysl diváků i procházejících a vybít je k zastavení, zamyšlení nebo je jenom prostě pobavit. Cílem expozice je přinést městu novou energii a přitáhnout pozornost obyvatel i návštěvníků.

Mezi největší a nejmonumentálnější objekty budou jistě patřit ocelové sochy slovenského umělce Richarda Ketka inspirované ženským tělem. Druhým slovenským umělcem bude Andrej Margoč, jehož dílo Dvaja z cyklu Premeny autoportrétu se bude zrcadlit na vodní hladině slepého ramene Malše. Interaktivní sochy s příznačným pojmenováním Kaple pro spěchajícího chodce nebo Dům pro matematika, do kterých je možné vstoupit, přiveze do Českých Budějovic Václav Fiala. Na hlavním náměstí Přemysla Otakara II. zarezonují piana, kterými jejich autor – Antonín Kašpar – vzdává hold jednomu z nejdůležitějších tvůrců moderního umění 20. století Josephu Beuysovi. Socha koně od Jakuba Flejšara pak ovládne průčelí hotelu Budweis. Komornější sochu Ondřeje Svobody si bude možné prohlédnout na dvorku Wortnerova domu Alšovy galerie. Ve vzduchu se vznášející sochu s názvem Svoboda představí sochař a zároveň kurátor i iniciátor celé výstavy – Michal Trpák. O kurátorskou pozici se v letošním ročníku nově podělil se zahradním architektem a zakladatelem galerie GOODSTUFF Ferdinandem Lefflerem. Venkovní expozice v Hluboké nad Vltavou: Psotková Veronika, Na zídce – u radnice. Trpák Michal, Bizarní bůh – u golfu; Trpák Michal, Dialog u vína; Barbora Masaříková, Skarifkace – oranžerie. budou tento rok patřit sochaře Veronice Psotkové a Barboře Masaříkové, Veselí nad Lužnicí přivítá keramické objekty Alexandry Koláčkové a Michala Trpáka.

Výstavní prostory Galerie Mariánská představí práce studentů Ateliéru sochařství I Fakulty výtvarných umění VUT v Brně vedeného profesorem akad. soch. Michalem Gabrielem a odborným asistentem Tomášem Medkem. Na návštěvníky zde čekají jak instalace vytvořené klasickými sochařskými postupy, tak instalace vytvořené s pomocí digitálních technologií – 3D scannerů, 3D tiskárny a 3D fréz.

Organizátoři výstavy pevně věří, že ojedinělá výstava, která za 9 let své existence představila nejen místním divákům přes tři desítky sochařů z Čech i zahraničí, stále má co nabídnout a do Českých Budějovic už patří.

Tisková zpráva Galerie GOODSTUFF

Foto: Lucie Jozová

Autor: Veronika Psotková,
název: Na zídce

O čem si špitají?

Na to se ptala kolemjdoucích naše investigativní reportérka Olga...

- Děvčata si povídají o svých zamýšlených, případně uskutečněných erotických dobrodružstvích... (žena, místní podnikatelka)
- My jsme šli kolem už včera, sochy nás zaujaly, a říkaly jsme si jaká je to nádhera, že na městském úřadě mají taková dvě pěkná děvčata (dvě turistiky v nejlepší věku)
- Já si myslím, že si sdělují informace o probdělé noci. (muž, prý 65 let, ale vypadá mladší!)
- Co říkají? Kam půjdou na rande... (muž, 66 let, s úsměvem)
- Myslím, že sledují kluky. (ona) Hm, tak nějak... (on, oba kolem 35 let)
- To já nevím, já jsem je zas tolik nezkoumal, co dělají. (muž)
- Ta vlevo je nějaká zasněná. Vyprávějí si o chlapcích, zřejmě. (muž)

Pršelo, takže já myslím, že si holky říkaly: Zmoknem na kůži! Ale sáhla jsem si, nemají šatičky z látky, jsou to sochy, ale jako živé. Je to pěkný, mě se to moc líbí, já jsem se pobavila. Dělají tady dobrou náladu. (paní v nejkrásnějších letech)

- Já myslím, že si říkají, že se jim stýská po tom původním místě u kostela, kde byly předtím. (žena)
- Myslím, že by si mohli povídat o kostelu naproti, nebo o nějaké tajuplné místní legendě... (muž 17 let)
- Úplně stejné holčiny, ale bez obarvených šatiček, si špitají před jednou kavárnou v Krumlově. Takže asi děvčata pocházejí ze čtyřčat... (redaktorka Zorka Horká)
- Já si myslím, že je to pěkná krávošina tady vystavovat takové hovadiny. (muž, 65 let)
- Co by si tak mohly říkat? Pomlouvají nějakého chlapa, co šel kolem. Anebo se jim líbil... (muž, 38 let)
- Třeba si říkají, že by šly spolu na nějaký hezký večírek. (slečna, 21 let)
- To je jasné, říká, hele, támhle ten mužskej se mi líbí! (paní středního věku)
- Co si říkají, nevím. Cizinci si je tady hodně fotí, tak se jim asi líbí. Místní lidé, nevím, někdy jen projdou okolo s takovým výmluvným úsměvem... (servírka)

Muzikantské prázdniny

Jak to vypadá, když má trumpetista prázdniny?

Třeba tak, že zpestří spoluobčanům neděle promenádami koncerty a přivede kamarády muzikanty. Přijme roli v představení Charleyova teta v letním zámeckém divadle Zdeňka Pikla. A správný muzikant rodem z Moravy se těší na slavnost Vinobraní u nás na Hluboké...

Už jste někdy hrál divadlo zeptali jsme se Miroslava Surky?

Ještě ne, bude to moje premiéra. Tak trochu jsem seznámil Zdeňka Pikla s Daliborem Gondíkem, který hrál v Charleyově tetě v pražském divadle ABC dvacet let. A když nabídli roli na hlubockém zámeckém nádvoří Daliborovi, tak proč ne mně?

Miroslav Surka se usmívá, a přiznává, že využil situace a sám si o malou roličku řekl.

Budu hrát sluhu Brasseta. Mám v roli pár šteků, ale ta postava je tam průběžně během celého představení. Zkoušíme od dubna, v červnu o všech víkendech a premiéra se blíží. Divadlo Píkl tentokrát předvede v létě klasickou činohru, i když jedna písnička ve hře zazní. Léto mám volné, bude to legrace, vynasnažím se nic nepokazit.

Čím si ještě tak dobrý muzikant jako vy dělá o prázdninách radost?

Takovou perličkou, splněným snem, pro mě bude jeden z mých životních koncertů. Na krumlovský jubilejní 25. letní hudební festival přiletí geniální trumpetista Arturo Sandoval. Budu mít tu čest doprovázet ho s CBC Big Band. Sandoval provede poslední koncert festivalu 5. srpna. Předtím odehraje jeden koncert s jihočeskou filharmonií.

Prostě pro mě štěstí, splněný sen, výjimečný koncert jak pro Českou republiku, tak pro mne osobně, nádherná věc. Je to podruhé, co ho doprovázíme. Naposledy to bylo před pěti lety, hráli jsme na krumlovských festivalech jako doprovodná kapela už pro několik sólistů...

Je to hodně náročné doprovázet světovou hudební hvězdu? Cizinec, přiletí těsně před koncertem... Jak se sehraje, kolik máte zkoušek?

Je to strašně rychlé. Přímě s ním jenom jednu, ale předtím sami asi tři zkoušky, musíme se připravit podle instrukcí a seznamu asi deseti skladeb, které odehraje, ty nám pošlou z Ameriky. Je to náročná, velice

koncentrovaná situace. Dnes je výhoda, že se můžete trochu kontaktovat přes facebook, takže už jsem s ním alespoň korespondoval, už o nás ví. Ale prostě to proběhne jako ve zrychleném filmu, nejslavnější trumpetista odehraje 4. srpna koncert s Jihočeskou filharmonií, 5. srpna s námi a 6. srpna letí domů. Pokud by s ním přiletěla jeho kapela, tak by to bylo strašně finančně náročné. Takže přijede sám a nastoupíme my.

Koncert, to je kouzlo okamžiku, takové to muzikantské souznění. Když jde o takhle obrovského hráče, i ta doprovodná kapela začne hrát líp, to jeho fluidum se rozšiřuje kolem. Škoda, že to bude jen jeden jediný jazzový koncert, a neodjede nikam dál, třeba do Bratislavy. Ale chtějí exkluzivitu, ve smlouvě je, že do 300 km okolo nesmí odehrát další koncert.

Těšíme se, před pěti lety byl výborný, nechoval se jako náladová hvězda. Tady odehraje jen dva koncerty, může se dobře koncentrovat a na nás je vytvořit mu takové hudební prostředí, aby důvod k blbé náladě neměl. Aby se mu tady líbilo jako před pěti lety.

Arturo Sandoval – virtuos a showman až do konečků prstů

Jazzová ikona, trumpetista Arturo Sandoval, se po pěti letech vrací na Mezinárodní hudební festival Český Krumlov. Tentokrát vystoupí dokonce dvakrát, kromě jazzového repertoáru se představí i v klasickém koncertním programu.

Arturo Sandoval se narodil roku 1949 na Kubě v Artemise, malém městě nedaleko Havany. Ve dvanácti letech začal studovat hru na klasickou trubku, brzy ho ale okouzil jazz. Jeho život ovlivnilo zejména setkání s jazzmanem Dizzym Gillespiem, které mu podle jeho slov změnilo život.

Sandoval se vypracoval v jednoho ze světově nejuznávanějších hráčů na jazzovou trubku a křídlovku. Vedle toho se však řadí mezi uznávané interprety klasické hudby, je i klavíristou a skladatelem a vede mistrovské kurzy. Působil také jako profesor na Floridské univerzitě. Pravidelně vystupuje s předními symfonickými orchestry po celém světě. Jeho působení v oblasti klasické hudby mu vyneslo respekt a obdiv předních dirigentů, skladatelů a symfonických orchestrů doma i v zahraničí.

Ročně odehraje na 370 koncertů, byl oceněn mimo jiné deseti cenami Grammy a cenou Emmy. Získal čestný doktorát na University of Notre Dame v Indianě, z rukou prezidenta Baracka Obamy obdržel Prezidentskou medaili svobody. Sandoval podle vlastních slov za mnohé vděčí Spojeným státům. Teprve emigrace mu totiž dodala energii a sílu k dosažení všech snů. V roce 2000 o něm byl natočen životopisný film Pro lásku či pro vlast: Příběh Artura Sandovala s Andym Garcíou v hlavní roli, k němuž Sandoval zkomponoval hudbu.

Arturo Sandoval je jedním z nejbrilantnějších a právem nejuznávanějších muzikantů dnešní doby.

V Českém Krumlově vystoupí tento fenomenální trumpetista nejprve v Zámecké jízdárně s Jihočeskou filharmonií a provede mimo jiné evropskou premiéru svého Koncertu pro trubku a orchestr č. 2. Druhý večer jsou pak na programu jazzové standardy, Arturo Sandoval vzdá hold i Dizzymu Gillespiemu. Doprovodí ho CBC Big Band pod vedením Miroslava Surky, koncert se koná v Pivovarské zahradě.

www.festivalkrumlov.cz

CBC Big Band

CBC patří mezi nejlepší big bandy v ČR a je složen z předních profesionálních hráčů. Založil ho trumpetista Miroslav Surka v roce 2005. Za své desetileté působení soubor hrál na různých jazzových festivalech (Přerov, Slaný, Swingový festival Praha, South Bohemia Jazzfest ad.). Na Mezinárodním hudebním festivalu Český Krumlov doprovázel světové jazzové trumpetové hvězdy: Bobby Shew (2008), James Morrison (2010), Arturo Sandoval (2011). Dále vystoupil např. s Dee Dee Bridgewater (2010) na Prag Proms. Na české popové i jazzové scéně spolupracoval CBC Big Band např. s Karlem Gottem, Ladislavem Kerndlem, Helenou Vondráčkovou, Jitkou Zelenkovou, Dashou, Janem Smigmatorem, Felixem Slovákem, Josefem Lauferem ad. Soubor vystupuje v show "Glenn Miller - Tribute to the legend".

Muzika pod dubem

Přichystal jste už 3. ročník letních promenádních koncertů pod dubem u kostela. Šest nedělí od 13. července do 21. srpna.

Spolupracujeme s Valerií Chromou, město přispívá finančně, koncerty jsou zdarma, takže musíme přizpůsobit výběr kapel omezeným finančním podmínkám. Ale výhoda je, že mi vycházejí vstříc kamarádi hudebníci, takže i letos uslyšíme na festiválku dechovku, jazz, dixieland... Snažím se pozvat dvě tři nové kapely, a pak ty osvědčené, co už tu byly a líbily se.

Pan starosta si přál jednu sobotu slyšet Jazz G! Sextet na náměstí – a na rozdíl od ostatních dopoledních koncertů, tentě bude navečer. Loni jsme se totiž s Daliborem trochu rozšoupli na zahrádce u Podlešáků, hráli jsme a starosta šel okolo, poslouchal, a řekl, ať příště zahrajeme pro víc lidí na náměstí. Prání tedy splníme a večer bude věnován Louisi Armstrongovi. Bude nás šest, sextet, přidá se ještě jeden kolega trombonista.

Armstrong má hodně slavných melodií, muzikál Hello Dolly, Wonderful Word, Blueberry Hills, ale kromě nich skvělé i melodie méně známé. Některé jsem ani já neznal, ale právě jsem si koupil a poslouchám 20 jeho skladeb, s klavírem, nádherná! Prostě těším se na vzpomínkový večer na hezké téma.

Moc děkujeme za podporu městu, Pizzerii Ionia a Ivaně Divišové z Central souvenirs baru za vlídné zázemí a podporu.

S agenturou Poškolák a Valerií Chromou chystáte také zářijové Vinobraní.

Ano, tentokrát 17. září, víno, hudba, na náměstí a později večer pak v hotelu Záviš cimbálovka.

Program dáváme dohromady s Valerií, a chceme, aby to v rámci možností bylo hezké.

A doufám, že mám příjemné překvapení. Zpěvačka Dasha slíbila, že nám zase přijede zazpívat.

Vážně? To je krásná zpráva! Ale nebude Dasha zrovna v tomhle čase potřebovat veškerý čas pro miminko?

Ptal jsem se jí už na Stardance, že se líbila a že by si jí lidi tady na Hluboké přáli. Dasha mi slíbila, že přijede. To bylo v listopadu, a hned v lednu nám oznámila, že čeká miminko. Polekal jsem se, že tedy s námi nevystoupí, ale protože porodí v půlce července, v srpnu už prý chce rozhodně znova zpívat. Takže naše září by mělo vyjít...

Tak to se budeme moc těšit a zpěvačce Dashe a tatínkovi Ondřeji Slukovi, známému bubeníkovi, přejeme, aby jim letní miminko

Město Hluboká nad Vltavou a agentura Miroslava Surky
Vás srdečně zve na nedělní dopolední koncerty

MUZIKA POD DUBEM

III. HUDEBNÍ FESTIVÁLEK LÉTO 2016

17.7. Dechová hudba VONDRÁKOVA DECHOVČKA 24.7. Dixieland DIXIE OLD BOYS 31.7. Dechová hudba SPRÁVNÁ PĚTKA	6.8. SOBOTA od 20:30 Náměstí Čs. armády DALIBOR GONDÍK A JAZZ G! SEXTET Večer Louise Armstronga 14.8. Tanecní hudba AQUAREL 1965 21.8. Jazz Mr.SURKA AND SOUTH JAZZ QUINTET
--	--

Koncerty se konají za každého počasí od 10:00
Masarykova ulice, Hluboká nad Vltavou
(před bytovým domem Podzamčí, naproti Městskému úřadu)

BEZ VSTUPNÉHO

dělalo samou radost a mělo krásný hlásek po mamince a hudební nadání po tatínkovi.

A zeptám se i na vašeho tatínka, který na Hluboké loni vystupoval s kapelou Žadovjáci. Líbilo se mu na Hluboké?

Líbilo se tady celé kapele. Kapela letos nepříjede, ale tatínek tady na Vinobraní bude a zazpívá si s námi s kapelou CBC Big Band. Slíbili si s Dashou zazpívat Sladké hlouposti, a táta pak přidá My Way a možná ještě něco...

Tatínek je frajer, 60 let v dechové kapele a takhle změnil žánr, to jste tatínkovi kariéru ještě vylepšil. Nebude maminka žárlit?

Co na to maminka? Táta podporuje, postrkuje ho do světa, a společně jsme mu

poradili, aby si pořídil nové sako, směje se Miroslav Surka mladší.

Víte, tím jak stárnu, zjišťuju, že je pro mě čím dál tím důležitější, když už vezmu nějaký kšeft, abych měl okolo hlavně dobré lidi. Při práci a při muzice mám rád nejen ty, co zvládnou uhrát noty, ale dnes už potřebuju, aby u toho ještě byla pohoda, atmosféra, legrace. Tak, jako je to na Stardance a jinde. Někdo může být kdovíjaký muzikant, ale pokud s ním není dobře, muzika to nenahradí a taky se to navenek pozná.

Děkujeme za rozhovor a těšíme se na léto s hudbou.

POJĎ MAKAT DO **Prym** A FABRIKY

- hlavní pracovní poměr
- nástup možný ihned
- každoroční navyšování mezd
- příplatky za odpolední a noční směny
- příplatky na rizikových pracovištích
- 1 týden dovolené navíc
- příspěvek na stravování
- slušné, férové a profesionální jednání
- respekt

Den otevřených dveří

pátek 30.9.2016

více info najdeš na webu

Vzhledem k celozávodní dovolené budou pohovory uskutečněny v měsíci srpnu.

Výpis všech pozic najdeš na
www.prym.cz

volej nebo piš naší personální P. Jirkové
737 215 926

pavlina.jirkova@prym-consumer.cz

Prym Consumer CZ s.r.o.

Tyršova 734

373 44 Zlív

Jubilejní 60. hudební léto Hluboká

Petr Píša ve spolupráci s AJG uvede letošní hudební festival Hluboká. Úctyhodná doba trvání festivalu by si zasloužila důkladnější rozbor. Šedesát let je dost dlouhá doba na to, aby dokumentovala mnoho změn společenských i politických, které se odehrávaly ve zdech i za zdmi Alšovy jihočeské galerie. Bylo by zajímavé najít pamětníka, který pamatuje začátky koncertů v Alšovce. Najde se někdo takový?

Petre, 60 let ti ještě zdaleka není, takže počátky hudebního léta v galerii pamatovat nemůžeš.

Všichni víme, jak to je. Před 4 lety jsme spojili 16 let mého hudebního festivalu, který jsem pořádal s mojí agenturou Sinfonie, a 56 let hudebního festivalu AJG. Zatímco já bych letos oslavil 20. let, díky současné spolupráci mě těší, že jsem součástí letošního jubilejního roku.

Dřív to býval takový nenápadný festival vážné hudby, dnes je program poskládaný z hudby vážné, country, dechovky nebo hudebních skupin zvukných jmen.

Je pravda, že od nenápadných vážných koncertů jsme se trochu vzdálili. Ale vše má svůj vývoj a důvody. Když začínáš, musíš si rozmyslet svůj projekt, spočítáš si, jestli na to máš finančně i organizačně, a samozřejmě by tě těšilo pořádat velké koncerty umělců těch nejzvučnějších jmen. Vezmeš si půjčku a začneš mravenčí práci, přesvědčíš prvních pár hudebníků, aby přijeli na Hlubokou. Další rok zkusíš oslovit sponzory, protože možná už si všimli, že první ročník se povedl. Já festival začínal malými krůčky, opatrně a zodpovědně, jenže časem stejně zjistíš, že se situace mění každý rok, každý rok si znovu nachází účinkující i posluchače, a samozřejmě až na pár věrných, i nové sponzory. Vliv má politická, domácí i světová situace, krize nebo euforie.

Získat přízeň sponzorů je pro umělecké podniky vždycky důležitá, neplatíš jenom umělce, ale pronájem židlí, autorské poplatky, tisk materiálů, pořadatele, obsluhu... Což samozřejmě řadový zákazník nevidí a nezajímá ho to.

Každý rok mě ale naplňuje radost, že přijedou sólisté nebo hudební skupiny, že si návštěvníci najdou právě ten žánr, který mají rádi a že společně prožijeme příjemné večery. Navíc díky tomu, že koncerty se odehrávají pod střechou sálu AJG, neohrožuje nás ani nepřízeň počasí, která nás občas na zámekském nádvoří vypekla.

Na jaké hudební zážitky návštěvníky pozveš?

Na konci července zahájí festival skupina NO NAME. Vzápětí si

Jak jsme vyvolávali duchy

Předvěta: Leckdo mi možná bude mít za zlé, že vzpomínám na Hlubokou nad Vltavou v období padesátých a šedesátých let, tedy na období hluboké totality, jenomže jiné dětství, v jiné době a jinde jsem neměl, takže nic naplat, moje vzpomínky na Hlubokou jsou zkrátka totalitní.

»Kdybys raději dělal něco užitečného a nezabýval se volovinami!« Tuto větu jsem slyšel často. A nejenom já, všichni jsme ji slyšeli, jenomže úrodné půdy bylo minimum. Ostatně, představím-li si, že by všichni dělali jenom užitečné a smysluplné věci, v kinech by se hrály jenom hlubokomyslné filmy a v knihkupectvích by byly k mání jenom užitečné a hodnotné knihy, nedalo by se na světě vydržet, protože by většina lidí zešléla. A to nemyslím s nadsázkou, ale doopravdy. Všeelijaké srandičky, kravinky a voloviny odlehčují život, který není právě snadný, a lidé, kteří se neumějí smát a nerozumí randě, jsou v podstatě nešťastní. Většinou se o nich říká: »Von je takovej divnej,« nebo »Je to takovej morous« a nebo dokonce »On je jinej,« což už v podstatě je na hranici pojmu »mešuge« a dál. Takže jsem přesvědčen o tom, že blbosti dělá v životě každý, kdo je schopen je vymyslet.

**HUDEBNÍ
FESTIVAL
HLUBOKÁ**

27. 7. - 6. 10. 2016
60. HUDEBNÍ LÉTO HLUBOKÁ*

*Jubilejní
60. hudební léto
Hluboká
2016*

poslechneme čarovné housle VÁCLAVA HUDEČKA. Koncert zdarma na hlubockém náměstí do třetice a naposled ABBA REVIVAL. SPIRITUÁL KVINTET jako moje nejoblíbenější stálice. Něžná LENKA FILIPOVÁ, skvělý klavírní mistr MARTIN VOJTÍŠEK, expert na Fredericka Schopena, uznávaný pedagog konzervatoře v Paříži. Letos jsem pozval jihočeskou DECHOVKU JIŽANI. Poslední jména letošního festivalu budou RADŮZA a závěrečný koncert festivalu si užijeme se skupinou STO ZVÍŘAT.

Děkujeme za pozvání a těšíme se na letošní horké hudební léto a další kulturní atrakce našeho města.

A to je skoro každé. Takže to na světě zase nejní tak strašný, jak se na první pohled zdá.

I ve škole, což je institut plný vážných věcí, existovaly pro nás žáky (a zřejmě i pro učitele) tzv. odlehčovací dny, kdy se chodilo na různá školní představení. Někdy přijel kabaretiér, jindy byla školní akademie, kde se předváděly tanečky, recitovaly se básničky, sokolové skákali přes koně nebo kozu, anebo se také chodilo do kina. To bylo obzvlášť oblíbené, i když nám občas pustili něco strašného. Většinou to ale docela šlo. A jednou nám promítli starý český film Tetička, který nám dal inspiraci ke spiritistické seanci a vyvolávání duchů. Ten film nedávno vyšel v nějaké levné edici na DVD a byl k mání v trafikách za pár korun. I po těch letech musím konstatovat, že téměř vybízí k tomu to zkusit. Jinak Tetička je krásná stará komedie, kterou doporučuji shlédnout, ono následné vyvolávání duchů už raději ne.

Můžu stoprocentně říci, že nás tehdy ani nenapadlo, že bychom skutečně vyvolávali duchy, šlo nám pouze o to, navodit onu lákavou atmosféru strašidelna a tajemna. To bylo pro nás novum, při kterém jsme se mohli v naprostém bezpečí bát podle libosti, takže se ten nápad okamžitě uchytil a o přestávkách jsme donekonečna probírali organizační a technické

záležitosti. Ta cesta od nápadu k jeho realizaci nebyla zase až tak úplně snadná, protože jsme museli vyřešit řadu problémů, které nebyly v naší pozici úplně jednoduché. Především jsme museli celou záležitost utajit, protože jakmile by se cokoli proláklo mezi rodiče nebo dokonce učitele, následoval by okamžitě zákaz činnosti a možná i další zákazy. Že by to shodil někdo z nás, to jsme obavu neměli, ale museli jsme se mít na pozoru, aby se to nedomáklí někteří z rodičů. Otázkou číslo dvě bylo, kde duchařinu provozovat. Muselo to být místo, kam v době seance bude mít přístup jenom ten, kdo tam bude jaksi pracovně a koho si pozveme. Návrhů bylo hodně, ale všechny jsme postupně zavrhlí. Volba nakonec byla taková, že se to bude dělat u nás doma, i když to nebylo ideální. Naši jezdili do práce do Budějce a vraceli se ve tři hodiny odpoledne, což skýtalo po skončení vyučování dostatek času, navíc to byla pro všechny přijatelná doba, protože příchod domů mezi třetí a čtvrtou odpoledne nebudil podezření z podvrtné činnosti. Problém číslo tři byl, jak zajistit tmu. Postupně jsme vypracovali systém zatemnění všech oken dekami, které jsme věšeli na hřebíčky a skobičky, které jsme natloukli do rámu a nechali jsme je tam, aby příště byla příprava rychlejší, někde stačilo jen deku přivířit do ventilačky. Ve vyrábění tmy jsme dosahovali postupně slušných výkonů, během necelých deseti minut jsme dokázali vyrobit v pravé poledne skoro totální tmu.

Seance se konaly v kuchyni u stolu se skleněnou deskou, což mělo tu výhodu, že se dal snadno odstranit kapající vosk a taky sklo od svíček nemohlo chytit. Kolem stolu byla na provaze plenta z dek, protože to hustilo tmu a za plentou se mohli pohybovat duchové s rekvizitami. Hlavní bod seance byl technického rázu. Na magnetofon Sonet Duo jsme nahráli různé pazvuky, rány a halekání, a protože ten stroj už tehdy měl dvě rychlosti, nahráli jsme zvuky na devítku a pustili zpomaleně na čtyřku. Tím jsme zcela jednoduše docílili opravdu strašidelných pazvuků. Například zaklepání čajovou lžičkou na skleničku znělo ve zpomaleném a zesíleném vydání jako kovové rány někde v jeskyni s pořádnou ozvěnou. Také smích zněl dost příšerně. Když jsme to měli nahrané, ukryli jsme Soneta pod lavici, nařídili jsme ho na přehrávání a zapnuli. Při seanci pak B., který měl na povel dění kolem plenty, zapnul magneták tím, že strčil jen šňůru do zástrčky. Ten magnetofon byl starý těžký lampák, který měl velmi tichý chod a na tu dobu dost slušnou reprodukci. Používali jsme ale i samostatný reproduktor, takže zvukové příšernosti se ozývaly ze dvou stran. Na začátku pásky bylo asi deset minut nebo čtvrt hodiny ticho. Za tu dobu jsme pozvaným hostům vysvětlili, jak seance probíhá, pak jsme udělali z rukou kruh a někdo z nás mumlal hovadiny, než se ozvaly z reproduktorů první pazvuky. Protože jsme věděli zhruba, co přijde, dělali jsme, jako že s duchem mluvíme. Bylo to chviloma tak děsný, že jsme se báli taky.

Seance vypadala takto. Vyrobili jsme tmu, plentu kolem kuchyňského stolu, na něm jsme zapálili svíčku, připravili jsme balíček karet, byla to kvarteta Hradu a zámky, se kterými jsme pak jako hráli s hosty o jejich duše. Strašidelnější karty jsme neměli. U stolu jsme obvykle seděli tři, někdy čtyři a hosté. B. byl venku a měl k ruce dva pomocníky, jeden měl na kostěti oblečený sako, vysunoval ho nad plentu jako bezhlavého rytíře, druhý pomocník řinčel řetězem a vyl jako vlkodlak. Když hosti zazvonili, šel je uvítat B. Na sobě starý župan a v ruce vánoční svícen se svíčkami. Aby mu svíčky nezhasly, musel chtít chodit pomalu, což působilo na hosty příšerně. B. nemluvil, jen ukazoval pařátou kam si mají sednout. Měl k tomu účelu černé rukavice, které šlohnul starší sestře z plesové garderoby. Když k nám za plentu hosty usadil, jako odešel. Strčil magneták do zásuvky a připravenou škvírou koukal, co se uvnitř děje, aby včas dal znamení pomocníkům, aby vstoupili do akce. Většinou to byla sranda až do chvíle, než začal hluhat magnetofon. Pak už se leckdo bál, hlavně holky, i když tušily, že když tam sedím já, P. a D., doopravdy jim o kejhák nepůjde. Když si pak někdo všiml, že nad plentou cosi lítá, bylo z toho pořádný leknutí, protože tak složitou režii nikdo nečekal. Ono sice nešlo poznat, co to je, sako na kostěti mělo stejný efekt jako kostě bez saka, tak jsme sako z arzenálu pomůcek vyřadili.

Chvilí jsme pak jako rozmlouvali s duchem, vždycky to byl chudák bratr Jan Žižka z Trocnova, protože byl jedinej, o kom jsme aspoň něco mlhavě

věděli, pak jsme hráli kvarteta Hradu a zámky o duše a seance končila, když se z magnetáku ozval šílený smích. Za plentou čekal B. zase s vánočním svícem a provázel hosty ke dveřím.

Byla to totální blbina, nesmysl. Jenže se to líbilo, jako všechno, co je hodně blbý. V rolích hostů se vystřídala většina naší třídy, někdo přišel i víckrát, pak se to rozneslo i do jiných tříd a měli jsme co dělat, abychom všechny hosty vystřídali. Někteří hosté pak postupně převzali naši úlohu, abychom si mohli odpočinout, takže jsme se nakonec strašili navzájem, všichni jsme věděli už všechno o magnetáku, o mančaftu za plentou, ale nikomu to nevadilo.

Až jednoho krásného dne vzalo vyvolávání duchů rychle za své. To bylo tak. Malej X. a malej Y. - raději je nazýváme takto neutrálně, přitáhli bůhvídkud rakev, tedy jen její spodek. Víko to nemělo, bylo to plechový a jako rakev to trochu vypadalo. Tvrdili, že to našli doma v kůlně pod dřívím, jenže kdo nevěří, ať tam běží. Trochu jsme se z toho potili mezi lopatkami, nicméně rekvizita to byla vítaná, takže jsme připravili novinku. Máry jsme neměli, tak jsme rakev položili přes opěradla židlí a malej X. nedal jinak, než že si vezme prostěradlo, do rakve si lehne a až budou hosti odcházet, že se posadí a jako bude z té rakve vylezat. Seance začala jako obvykle, B. uvedl hosty a věnoval se dalším úkolům, pomocníkům měl tentokrát víc než dost. Rakve zamaskované dekou si nikdo nevšiml. Byly tam tentokrát i holky, které svou úlohu vzaly svědomitě. Malýho X. nabarvili zeleněma a modřejma vodovkami a oděly ho do prostěradla, výsledek byl skutečně odstrašující. Chyba byla v tom, že my za plentou jsme o tom nevěděli. A vloudila se další chybička. Jak tu nádobu či snad opravdu rakev s malým X. dávali na ty židle, postavili je opěradla k sobě, místo od sebe. Když jsme se na konci seance vystrachali po šíleném smíchu z magnetáku zpoza plenty do kuchyně, ležel tam malej X. v rakvi, u hlavy svíčku, ksicht zelenomodrej, bylo to hrozný. Jenže už se to nedalo zarazit. Malej X. se posadil a začal strašit, jenže jak sebou cloumal, tak se ty židle zvrkly a celá konstrukce ze za děsného rachotu zřítla. Malej X. se praštil do žeber a kvílel, že by kámen oživil. Všichni jsme ztuhli, protože už nikdo nevěděl, co je vlastně domluvený a co ne, strach nás náhle objal všechny. A do této scény najednou zaječel B. jako siréna:

»Von vobživ! Von vobživ!«

Nastal zmatek, hosti v šoku utekli, většina pomocníků taky. Jak účastníci prchali, drbli do B., ten si přišláp župan a hněpnul sebou mezi dveře, svícen i s e svíčkami mu uletěl, ti, co prchali mu šlapali na záda, B. říčel jako pominutej a snažil se vyprostit a uhasit svíčky. Nakonec se kuchyň vyprázdnila, zmizel i zelenomodrej X. s rakví. Určitě si nestačil v tom zmatku smejt vodovky z obličejů, takže na ulici to muselo bejt žůžo. Zbyli jsme tam tři a kolem nás spoušť, podlaha politá voskem, kus prostěradla uhořel. A všude voda. B. totiž popadl kýbl s pitnou vodou a chrstnul ho na hořící prostěradlo. Tehdy se totiž pro pitnou vodu chodilo k pumpě na Rejdiště. Měli jsme sotva půl hodiny na to, dát všechno do pořádku. Uklízeli jsme, až z nás lilo, stihli jsme to jen tak tak. Po této události z nás chuť do dalšího pokračování zmizela jako léto na podzim. Než nás napadla další blbost, byl na pár dnů klid.

Vzpomínkový seriál píše MUDr. Věnceslav Černý

Hasiči slaví 140 let

A jejich starosta, Jiří Karvánek, jménem všech dobrovolných hasičů zve veřejnost do města na zajímavý program:

Dne 23. července

14.00 slavnostní průvod městem

15.00 odpolední program na náměstí

19.00 večerní program na centrálním parkovišti

Hasiči jsou sdruženi pod městem Hluboká, a samozřejmě, i když jednotlivě mají vlastní právní subjektivitu patří k sobě a pomáhají si s hasiči Bavorovic, Kostelce, Hroznějovic...

Na slavnostní valnou hromadu přijedou hasiči z partnerského města Neustadt/Aisch v Německu. Přátelé hasičů z obcí Černovír, Závěšice, Kluky, a samozřejmě okolní sbory. V pátek 22. 7. budou hosté přivítáni v hasičské zbrojnici. Ráno 23. 7. proběhne v Parkhotelu valná hromada, které se účastní 150 - 200 hasičů.

Odpoledne pak na náměstí projde průvod hasičů s prapory, zahraje muzika a program zpestří kynologové, záchranáři, požárnícká auta, předvedení hasičských útoků a podobně. V podvečer bude program pokračovat ve velkém stanu na velkém parkovišti.

Jiří Karvánek, který už dělá starostu místním hasičům 16 let, říká, že práce hasičů je prací ve prospěch obce, rovněž je sdružuje společný zájem o hasičskou techniku a koníček ve společnosti stejně naladěných chlapů. Umějí přiložit ruku k dílu, umějí pomoci, kde je potřeba, umějí se bavit při pořádání společenských akcí.

Byla by škoda se nepochlubit novou hasičárnou v Hroznějovicích, zrekonstruovanou v Kostelci, nově postavenou zbrojnici v Bavorovicích, pečlivě udržovanou hasičárnou i technikou na Hluboké.

Za posledních 5 let vyjžděli hasiči k 62 požárům a 70 technickým zásahům. Sbor tvoří 48 členů, z toho 18 je ve výjezdové jednotce.

Vznik a počátky sboru

Je to už dávno, kdy...

... na základě projeveného přání jeho Osvícenosti knížete pána Jana Adolfa ze Schwarzenbergu – které vlastně znamenalo rozkaz daný řediteli velkostatku Josefu Mattasovi, byl na zahajovací schůzi 5. března 1876, sbor dobrovolných hasičů založen.

Velitelé a starostové:

Prvním starostou: Josef Mattas

Prvním velitelem nově založeného sboru dobrovolných hasičů, který sbor přísně vedl 36 let, byl Josef Scheichl

Jako další velitelé se vystřídali:

Antonín Vlach 1934-1937
Antonín Charvát 1937-1946
Karel Smrž 1946-1949
Jan Slepíčka 1949-1950
Václav Vondruška 1950-1964
Stanislav Bouda 1964-1972
Vítězslav Jílek 1972-1976
František Slepíčka 1976-1996
Josef Růžička 1996-1999
Zdeněk Slepíčka 1999-2015
Jiří Beneš 2015 - dosud

Jako starostové se po ředitelích velkostatku vystřídali:

Moric Mašek 1926-1938
Karel Slepíčka 1938-1942
Jan Kladrubský 1942-1949
Václav Irovský 1949-1951
Karel Smrž 1951-1953
Jan Slepíčka 1953-1972
Stanislav Bouda 1972-1991
Karel Ouška 1991-1996
František Slepíčka 1996-1999
Jiří Karvánek 1999 - stále

Všichni tito představitelé sboru hasičstvím žili, dotvářeli obraz celého sboru a snažili se pozdvihnout jeho úroveň.

Pro zajímavost uvádíme některé zásahy SDH v letošním roce

5. 1. 07:13 hod. Požár – Jednotka SDHO Hluboká nad Vltavou, vyjela na žádost operačního důstojníka HZS Jihočeského kraje s technikou CAS 20 T-815 TERRNO a CAS 32 T-815 k nahlášenému požáru rozestavěného rodinného domu v obci Dasný. Po příjezdu na místo události a provedeném průzkumu bylo zjištěno, že se jedná o požár vnitřní a střešní části rozestavěného rodinného domu. Na místě již zasahovala jednotka HZS ÚO České Budějovice.

20. 1. 22:02 hod. Požár - Jednotka SDHO Hluboká nad Vltavou, vyjela k požáru do obce Čakovec. Po příjezdu na místo události a provedeném průzkumu bylo zjištěno, že se jedná o požár sedlové střechy hospodářského stavení o rozloze cca 30x20 m která se na několika místech propadla.

30. 1. 16:10 hod. TZ - Jednotka SDHO Hluboká nad Vltavou, vyjela s technikou TA – 1 IVECO + motorový člun HONDA MARINE, k záchraně zvířete v katastru obce Kostelec. Po příjezdu na místo události a provedeném průzkumu bylo zjištěno, že se jedná o psa, pod kterým se prolomil led na v. n. Hněvkovice. Na místě již zasahovala jednotka SDHO Kostelec. Jednotka SDHO Hluboká nad Vltavou provedla vyproštění psa za pomoci páteří desky. Psa si následně převzal majitel.

22. 2. 11:45 hod. Požár - Jednotka SDHO Hluboká nad Vltavou, vyjela k požáru suché trávy v obci České Vrbné.

20. 3. 10:59 hod. Požár - Jednotka SDHO Hluboká nad Vltavou, vyjela k nahlášenému požáru lesa u Hluboké nad Vltavou, poblíž cyklostezky směrem na Purkarec. Po příjezdu na místo události a provedeném průzkumu bylo zjištěno, že došlo k požáru listí a suché hrabanky o rozloze cca 50x50 m po pálení kletí.

1. 4. 02:38 hod. Požár - Jednotka SDHO Hluboká nad Vltavou, vyjela na žádost operačního důstojníka k požáru osobního automobilu v důsledku dopravní nehody, na pozemní komunikaci, směrem na Týn nad Vltavou, poblíž Autocampu Křivonoska. Po příjezdu na místo události a provedeném průzkumu bylo zjištěno, že se jedná o střet osobního automobilu a nákladního vozidla které převáželo dřevěné bedýnky. Obě vozidla byla v době příjezdu JSDHO Hluboká nad Vltavou zasažena požárem a na místě již zasahovala jednotka PS HZS JČK Týn nad Vltavou. Uvnitř osobního automobilu, zůstala

jedna usmrčená osoba.

12. 5. 15:40 hod. TZ – Jednotka SDHO Hluboká nad Vltavou, vyjela k odstranění spadlého stromu na pozemní komunikaci v k.ú. Hluboká nad Vltavou, Zvolenovská ulice. Po příjezdu na místo události a provedeném průzkumu bylo zjištěno, že došlo k pádu části stromu na pozemní komunikaci, který zasahoval do jízdního profilu vozovky. Při pádu této části stromu, došlo k nalomení druhého stromu na protější straně komunikace, který rovněž hrozil pádem. Jednotka provedla odstranění obou stromů pomocí motorové pily a následný úklid komunikace.

2. 6. 23:28 hod. TZ - 23:28 hod. TZ - Jednotka SDHO Hluboká nad Vltavou, vyjela k odstranění spadlého stromu na pozemní komunikaci v ulici U Parku. Po příjezdu na místo události a provedeném průzkumu bylo zjištěno, že se jedná o spadlý strom, který zasahuje přes oba jízdní pruhy pozemní komunikace. Jednotka provedla odstranění pomocí motorové pily a následný úklid vozovky. Jelikož došlo pádem stromu k poškození oplocení zámeckého parku a zároveň bylo poškozeno oplocení blízkého rodinného domu, dostavila se na místo hlídka Policie ČR.

4. 6. 11:53 hod. Požár - Jednotka SDHO Hluboká nad Vltavou vyjela k nahlášenému požáru v Hluboké nad Vltavou Lesní ulice. Po příjezdu na místo události a provedeném průzkumu bylo zjištěno, že se jedná o požár mobilního kompresoru na pozemku objektu.

14. 6. 15:30 hod. TZ - 15:30 hod TZ - Jednotka SDHO Hluboká nad Vltavou, vyjela k technickému zásahu na žádost vedoucí oddělení údržby zahrad SZ Hluboká, s technikou TA – 1 IVECO k odstranění nebezpečných stromů v zámeckém parku. Jednotka provedla pomocí motorové pily pokácení dvou nebezpečných stromů, u kterých hrozilo nebezpečí pádu. Jelikož hrozil pád stromů na blízkou pozemní komunikaci, bylo nutno tuto po dobu kácení uzavřít.

19. 6. 19:32 hod. Požár - Jednotka SDHO Hluboká nad Vltavou, vyjela k nahlášenému požáru dutého stromu na hrázi Munického rybníka. Po příjezdu na místo události a provedeném průzkumu bylo zjištěno, že se jedná o požár duté části kmene stromu. Jednotka provedla lokalizaci a následnou likvidaci požáru za pomoci jednoho vysokotlakého proudu.

(kráceno)

Univerzální sportovci v akci

Foto: Pavel Šimon

Dne 10. června 2016 dobyla naše 15 členná skupina „Univerzálních sportovců“ z Hluboké nad Vltavou na vrchol nejvyšší české hory Sněžky (1602 m n. m.).

Abychom dosáhli tohoto cíle a navázali tak na náš poslední výlet – výstup na horu Říp, bylo nezbytné podniknout řadu přípravných kroků. Předně jsme se domluvili na termínu expedice a způsobu dopravy. Pak už jsme jen vybrali místo našeho dočasného domova, kterým se stal velice útulný penzion Bouda 66 v Dolní Malé Úpě. V předvečer výpravy jsme všichni dorazili na místo určení a ráno hned po snídani jsme přes Pomezí boudy vyrazili po česko-polské hranici na Sněžku. Celý den bylo

střídavě oblačno a vál poněkud nepříjemný vítr, takže na vrcholu jsme se dlouho nezdržovali. Silnější jedinci vyrazili dolů pod lanovkou, slabší pak využili jejich služeb a svezli se do mezistanice Růžohorky, kde jsme se opět všichni sešli. Společně jsme pak navštívili místní farmu a ochutnali vynikající domácí produkty. Po krátkém odpočinku jsme dále sestupovali až k hotelu Spálený mlýn, odkud už jen (pro změnu) stoupali do našeho penzionu. Celkem jsme tak v náročném horském terénu urazili 23 km.

Druhý den pobytu jsme dali na radu naší milé „paní domácí“ a vyrazili opět směrem na Pomezí boudy. Odtud jsme se dali cestou nazvanou podle bývalého ředitele KRNP Ing. Nováka na druhou stranu podél polské hranice až k Lysičanské boudě. Odtud jsme zamířili k „domovu“. U kostela v Dolní Malé Úpě ještě převážně pánská část naší skupiny obdivovala pozůstatky letounu JU 52, který se v roce 1945 zřítíl na úpatí Sněžky. Tento den jsme měli v nohách 13 km.

Poslední den po snídani jsme se rozloučili s velice ochotnými majiteli našeho penzionu, manželi Brožovými, kteří se o nás velice hezky starali. Bouda 66 je penzion nádherně zrekonstruovaný (pan majitel stále vylepšuje co se dá), uvnitř pak dokonale a vkusně zařízený. Navíc nás paní domácí rozmazlovala každý den mimo jiné čerstvým koláčem k snídani a výbornou domácí kuchyní k večeři.

Cestou domů jsme se ještě zastavili na hradu Kuks, kde jsme obdivovali nejen nádherné sochy mistra Brauna, ale i obrovskou bylinkovou zahradu. A protože se nám naše letošní akce opět vydařila, kdy jsme si užili nejen pár km v nohách, ale i spoustu legrace, chystáme se příští rok pokořit horu Milešovka.

Za kolektiv „Univerzálních sportovců“ Ing. Karel Běhounek

Ohlédnutí za nocí kostelů

Navečer v pátek 10. června se otevřely brány kostela sv. Jana Nepomuckého všem, které láká historie nebo noční ticho a atmosféra sakrálního prostoru.

Již potřetí se farníci místního kostela ujali zapojení Hluboké do celostátní akce Noci kostelů 2016. Více než 150 návštěvníků mělo možnost vyslechnout zajímavou přednášku Dr. Martina Klapetka (přednášející působí na Teologické fakultě v ČB) o posvátných knihách západních náboženství. Pro příchozí byla připravena tradiční komentovaná prohlídka kostela. Nechyběla ani zábavná aktivita pro nejmenší, kteří si mohli vybarvit a odnést sádrového andělíčka na památku. Součástí těchto aktivit byla prohlídka varhan a krátký koncert. Ticho pátečního večera mohl využít každý návštěvník po svém, třeba jen malým ztišením se, či vzpomínkou na své blízké zesnulé, pohledem na rozzářené svíčky.

Pozitivní ohlasy účastníků potvrzují smysl této akce a je tak trochu závazkem pro její realizaci i pro další roky.

Eva Opatrná

Foto: Jana Pulcová

Myslivci uspořádali v Líšnici Dětský den

Foto: Archiv myslivců

V sobotu 28. května 2016 uspořádali myslivci Mysliveckého spolku Doubí - Kostelec v Líšnici první dětský den. Pozvány byly děti se svými rodiči z okolních obcí – z Poněšic, Kostelce, Líšnice, Hroznějovic i bývalých Jaroslavovic, kde na zatopenou vesnici zůstala pouze vzpomínka v podobě pomníku s uvedením data vzniku a vysídlení vesnice a udržovaná kaplička.

Myslivci pro děti připravili bohatý program. Děti si mohly vyzkoušet

střelbu ze vzduchovky na terče i na střelnici s maketami divočáků, mohly poznávat trofeje a kůže z naší lovné zvěře, malovat a vybarvovat omalovánky s postavami zvířat, házet míčky na terče, mohly využít nově vybudované dětské hřiště. Paní Rubicková přišla malovat na obličejy dětí, zájem byl velký a malovalo se až do večera. Bylo možné si vyzkoušet i jízdu na koni, toto zajistila slečna Tatiana Trávníčková.

Velký úspěch sklidili dobrovolní hasiči z Kostelce, kteří prezentovali požární techniku po celé odpoledne, doplněnou ukázkami jejího použití při hašení, což si mohly vyzkoušet i děti.

Pro děti bylo připraveno občerstvení – mohly si opět špekáčky, k dispozici byly po celé odpoledne nealkoholické nápoje.

Na každém stanovišti byli přítomni členové mysliveckého spolku, kteří dohlíželi na průběh a bezpečnost soutěží, každé dítě bylo odměněno na každém stanovišti drobnými dárky.

Zájem dětí o všechny připravené soutěže byl velký, nezkazila ho ani krátká dešťová přehánka. Dětského dne se zúčastnilo asi 50 dětí se svými rodiči. Večer v kulturní domě v Líšnici mohli občané diskutovat s myslivci, diskuse byla doplněna hudbou.

Je třeba poděkovat MÚ v Hluboké nad Vltavou za finanční příspěvek na tuto akci a také za finanční příspěvky od osadních výborů obcí Líšnice, Poněšice, Hroznějovice a Kostelce. Akce byla velice úspěšná, myslivci dokázali, že jim jde o udržení kulturního života i na vesnicích a prezentovali myslivost a její kladný význam při ochraně přírody a životního prostředí.

V příštím roce pro velký zájem dětí i dospělých chceme dětský den uspořádat znovu a udělat z něho případně tradici.

Za Myslivecký spolek Doubí – Kostelec, Ing. Vojtěch Kurfirst

Na Hluboké vyrostla další alej

V roce 2014 město Hluboká nad Vltavou vysázelo za nadační příspěvek alej podél cyklostezky Hluboká - Munice. Letos v květnu zrealizovalo město výsadbu 13 dubů podél vycházkové cesty Rudolfův kout opět za příspěvek Nadace ČEZ z grantového řízení Stromy. Výsadbou stromů byl citlivě doplněn stávající travinný porost podél cesty do podoby aleje tak, aby lokalita zapadla do přílehlé krajiny a zároveň sloužila k relaxaci. Vycházková trasa je vybavena lavičkami a nabízí nádherný výhled na rybníky Hvězdáře a zástavbu na Holém vrchu. Pokud ještě nevíte, kde se nachází, poradíme vám: 49.0668331N, 14.4313419E.

Mgr. Lucie Jozová

Potíže Karla IV.

Kdopak z nás, při návštěvě romantické zříceniny Karlova Hrádku blíže Purkarce, má potuchy o tom, jaké potíže měl Karel IV. s touto stavbou? Určitě znal (z loveckých výprav z nedaleké královské Hluboké) zdejší romantickou krajinu.

Proto si nechal v roce 1356 v pěkném místě nad řekou Vltavou, postavit „Karlův dům“. Měl sloužit Karlově císařské reprezentaci, k loveckým pobytům, i k odpočinku od vládařských povinností. Ještě jedna věc byla určitě naznačena – Karlovo sídlo, na královském pomezí, mělo připomenout majetným sousedům – bratřím z Rožmberku, prestiž a moc českého krále.

Nový hrad byl rychle, k roku 1357 dostavěn, Karel si jej oblíbil, při své zbožnosti jistě užíval i tamní hradní kapli. Zato u Rožmberků vyvolalo nové císařovo sídlo bouři nevole. Byli přesvědčeni, že hrádek a k němu připojené lesy s řekou Vltavou, jsou na území jejich panství Dolní Bukovsko, které drželi od roku 1323. Rožmberkové dosud udržovali s Karlem IV. korektní vztahy – Jošt byl králův nejvyšší komorník, jeho bratr Petr opět významným

proboštem Královské kaple na Pražském hradě. Nyní rožmberští bratři odešli z králových služeb, a navíc, což byl dosud nepředstavitelný precedens, poslali svůj stížný list kurfiřtům německé říše na údajnou krivdu od svého panovníka.

Tato opovázlivost vyvolala v diplomatických kruzích Karla IV. i u německých hodnostářů značný rozruch! Vždyť tímto krokem porušili suverenitu českého království! Kvůli nějakému hrádku nedaleko Hluboké? Výsledek? Karel IV. s použitím své diplomatické rozvahy bratry z Rožmberka rázně zkrotil! Vladař rodu, Jošt z Rožmberka se svému králi kajícíně omluvil, a v květnu 1358 napsal říšským kurfiřtům omluvný list, v němž odvolává své obvinění vůči císaři Karlu IV. V dalších letech se vztah císaře k Rožmberkům srovnal, získali od něho i další rodová privilegia.

Místo celého sporu a potíží Karla IV., Karlův hrádek, zůstalo v dalších letech mimo pozornost svého zakladatele, i jeho syna, českého krále Václava IV. Kdy a za jakých okolností Karlsberg zanikl, nám historie nesdělují. Při posezení na jeho romantickém nádvoří, třeba s vůní opékaných špekáčků, můžeme vzpomenout dosud nevydaných tajemství.

František Kvapil

Zámecký park

I v letošním roce jsme museli postavit „plůtek“ proti okusu veškeré květeny srnčí zvěří.

Podotýkám, že ochrana plotem není náš současný vynález. Už

i Schwarzenbergové měli oplocení – jednak v místech pod rezervováním a potom lehký plůtek kolem zahrad (našli jsme na dobových fotografiích). Takže žádná novinka.

Přeji příjemné procházky parkem a zahradami!

Jitka Bohmová, vrchní zahradník

První pomoc pro ptáky, volně žijící živočichy a hmyz v horku

Extrémně horké počasí vyčerpává i volně žijící zvířata, především pak ve městech, kde není v dosahu zdroj vody k napití a ke koupání. Pomoci jim je pro každého z nás doslova maličkost.

Horka jsou i pro zvířata tak nesnesitelná, že se lze v ulicích měst setkat s vyčerpanými ptáky i savci (například ježky). Takovým případům ale může pomoci zabránit každý, kdo na své zahradě, balkoně, římse či okenním parapetu umístí misku nebo podkvětník s vodou, aby se zvířata mohla napít a případně i osvěžit koupelí. Vodu je přitom nutné pravidelně doplňovat a měnit.

Vodu k napití uvítá i hmyz

Také včely, čmeláci, motýli a další hmyz vyhledávají ve vedru vodu. Pro ně však obyčejná miska s vodou může být smrtící pastí, ze které se nedostanou. Pro hmyz jsou proto určena speciální pítká, která jsou uzpůsobena pro hmyz tak, aby mohl pohodlně usednout na „ostrůvky“ nebo vystupňovaný okraj nádoby a napít se bez rizika, že do vody spadne a utopí se.

Zvláštní pítká a krmítka existují i pro motýly. Jedná se o pítká s namáčecí houbou, která vsakuje cukrovou vodu. Motýli a další užitečný hmyz na houbu usedají a sladkou vodu sají. Někdy ale stačí i čistý hadřík namočený v cukrové vodě.

www.vlastovka.info

Skanska nám pomáhá chránit děti v ulicích našeho města

Skanska je nejen profesionální stavební firmou, ale také dobrým sousedem. Jejich zaměstnanci nám nabídli pomoc, v rámci své dobrovolnické akce **Poděj ruku**. Po vzájemné dohodě nám pomohli s bezpečností na silnicích v našem městě. Zdarma a odborně provedli vodorovné dopravní značení u základní školy v ulici Karla Čapka a mateřské školy v ulici Masarykově. Jak nám sdělili, v České republice a Slovensku se takto snaží pomáhat všude kde působí či staví. U nás v Hluboké nad Vltavou pomáhali konkrétně zaměstnanci Dopravního stavitelství z Českých Budějovic.

Děkujeme!

Rafty 2016

Ve dnech 14. – 16. června se žáci 9. tříd zúčastnili vodáckého kurzu. S celkem 38 dětmi jsme na raftech sjížděli řeku Vltavu z Vyššího Brodu přes Rožmberk nad Vltavou až pod Český Krumlov. První den jsme se ubytovali v komfortních chatkách v kempu u Vikinga, který se nachází za obcí Větrná. Odtud jsme také měli půjčené veškeré potřebné vybavení: rafty, vesty, pádla a konve. První den jsme ujeli 27 km z Vyššího Brodu do kempu u Vikinga a celkem jsme sjeli 3 jezy. Druhý den jsme vyrazili do Českého Krumlova. V Krumlově jsme měli rozchod na oběd a čas na prohlídku města. Tuto část řeky jsme si velmi užívali, neboť se jedná o úsek s celkem 6 jezy a všechny jsou bezpečně sjížděné. Po sjezdu jsme měli objednaný autobus pod Českým Krumlovem, který nás odvezl zpátky do kempu Viking, abychom se nemuseli stěhovat do jiného kempu. Po dohodě jsme poslední den sjížděli opět část přes Český Krumlov, kterou si všichni velice oblíbili. Někteří žáci měli vůbec první zkušenost se sjížděním řeky. Doufáme, že se všem výlet líbil a dostatečně si ho užili. Za pedagogický dozor (J. Schmied, J. Tauber, Š. Nedvěďová) dodáváme: „Byli jste báječní, umíte krásně zpívat a ukázali jste, že jste fajn parta.“ AHOOOJ!

„Bylo to krásné, zopakoval bych si to znovu.“ Adam B. 9. B

„Líbilo se mi tam, hlavně cesty v autobusu.“ Eliška M. 9. B

„Na raftech bylo krásné.“ Maruška V. 9. B

„Bylo to úžasné. Nejlepší 3 dny v mém životě. Kemp byl úžasný, byli jsme super parta. Klidně bych si to zopakoval.“ Jožka 9. B

„Cestou jsme zpívali písničky. Bylo krásné počasí i jsme se vykoupli a byla sranda.“ Jenny P. 9. B

„Konečně jsme poznali, jaká skvělá jsme parta, byl to super zážitek.“ 9. A

„Co se nám líbilo? Samozřejmě vše. Počasí nám vyšlo. Úžasné byly naše pěvecké výkony, zpívali jsme pořád a všude. Skvěle jsme si to užili a máme zážitky na celý život.“ 9. A

„Líbila se mi ta svoboda a song v autobuse. Rafty neměly chybu.“ 9. A

„Bylo to super. Na vodu jezdím moc rád. Bylo spoustu srandy a zážitků. Chatky byly malé a učitelé zůstali suchý :-). Závěrečná jízda domů byla úžasná, nikomu se ani domů nechtělo.“ 9. A

„Nejlepší byly švédské stoly ke snídani, hlavně nutelly.“ 9. A

„Rafty se nám moc líbily, jelikož je zpestřovaly naše nezapomenutelné pěvecké výkony. Naši pěveckou horečku nám občas zchladil pád do Vltavy. Na rafty bychom se nejraději vrátily a strávily bychom tam klidně další týden.“ Mája a Rozi 9. A

Narození malých svišťů v zoologické zahradě

• V úterý 21. června se v Zoo Hluboká narodila mláďata sviště horského

V dubnu 2014 se zoologické zahradě v Hluboké nad Vltavou podařilo získat skupinu pěti zvířat z francouzské zoo, tvořenou jedním samcem a čtyřmi samicemi. Ještě toho roku byl přivezen samec z rakouských Alp, ale původní samec bohužel uhynul. O dva roky později zoo slaví úspěch v podobě čtyřech mláďat sviště horského – druhu, který chová jako jediná v ČR.

Svišť horský je jedním z nejznámějších horských zvířat. Stále se ozývají varovným ostrým hvizdem, na který reagují i jiná zvířata, například kamzíci. Není to ovšem pískání v pravém slova smyslu, neboť svišť hlas vydává s otevřenou tlamou a tvoří ho v hrdle.

Váží 3,5 – 8 kg, měří 40 – 60 cm bez ocasu. Svišť i ve skalnatém a kamenitém terénu znamenitě hrabe. Krátké a nepřilíhlé hluboké letní a ochranné nory mu tolik práce nedají, zato se zimní norou je to jiné, neboť musí zajistit úspěšné přezimování v krutých horských podmínkách. Bývá proto dlouhá až 20 m a hluboká 3 m s prostornou hnízdní komorou, v níž přespává víc jedinců pohromadě (až 15). V zimním spánku setrvávají od října do přelomu dubna a května.

Páří se záhy po procitnutí ze zimního spánku. Po 33 - 34 dnech březosti mívá samice 2 – 7 mláďat, která nory poprvé opustí po 7 týdnech. Pohlavně

dospívají ve dvou až třech letech. Průměrně se dožívají 10 – 15 let.

Redakce HZ vznesla dotaz, zda svišti podepisují nějakou dohodu, zaručující, že se nepodhrabou ze své ubikace???

Odpověď ze sekretariátu zoo zněla: Dohodu podepsanou mají, a kdyby se ji chystali porušit, ubikaci jsme raději zabetonovali :)

www.zoohluboka.cz

Večerní komentované prohlídky

V pátek 1. 7. se uskuteční první z pravidelných večerních komentovaných prohlídek zoologické zahrady.

Letní prázdniny jsou již tradičně časem konání pravidelných večerních komentovaných prohlídek pro veřejnost. Návštěvníci tak získávají jedinečnou možnost navštívit zoo po skončení otevírací doby a zejména potom za šera, kdy jsou čilá zejména zvířata, pro která je typická noční aktivita. Z doprovodu zkušených chovatelů návštěvníci projdou celou zoologickou zahradu, dozví se mnoho zajímavých informací nejen o zvířatech, ale i o zoologické a získají příležitost zeptat se svých průvodců na vše, co je zajímavé.

Prohlídky probíhají každé úterý a pátek ve večerních hodinách. Kapacita prohlídek je početně omezena.

Návštěvníci si mohou prohlídku rezervovat v pracovní dny od 8:00 do 15:00 hod. na čísle 724 846 142.

www.zoohluboka.cz

Ženský policejní výběr získal v boji pod vysokou sítí bronzové medaile

Jihočeská policie na 3. policejním mistrovství Evropy ve volejbale měla také své zastoupení. Dvě hráčky na palubovce, Jiřinu KARVÁNKOVOU a Michaelu SLABOVOU a členku realizačního týmu kpt. Bc. Pavlu TŮMOVOU. Všechny poskytly rozhovor, kde vyjadřují své dojmy před týdnem skončeného šampionátu, tentokrát konaném v ruské Kazani. Prvně jmenované se na mistrovství nominovaly na základě dlouhodobých výborných výsledků v tomto sportu, v I. lize volejbalu v České republice, kde hrají za družstvo VK ČEZ České Budějovice, kdy v posledních dvou ročnících druhou nejvyšší soutěž žen vyhrály. Pavla Tůmová se volejbalu věnovala řadu let na krajské úrovni, v posledních letech je v realizačním týmu policejní reprezentace.

To bylo výhodou „pro naše ženy“, aby jejich nominace za policejní družstvo bylo úspěšné.

Pojďme si naše zástupkyně představit...

Jiřina Karvánková se volejbalu věnuje od dětství, kdy od 5. třídy základní školy hrála za TJ Hluboká nad Vltavou a to jak v žákovské a juniorské kategorii, posléze i za ženy. Posledních pět let hraje za tým VK ČEZ České Budějovice (dříve MADETA) I. ligu žen.

Michaela Slabová též volejbalu věnuje mnoho svého času od dětství, kdy začínala za tým „z předměstí“ Českých Budějovic, SK Hlincova Hora. Nejen jako žákyně, ale i jako dorostenka. Až v kategorii žen se nominovala do budějovického týmu VK ČEZ, kde hraje již 6 let.

Pavla Tůmová hrála volejbal od dětství za VSK Český Krumlov v krajské soutěži, nyní věnuje čas cvičení bikram jogy. Ta je silově náročná, cvičí se 90 minut při konstantní teplotě 42 st. C.

Letošnímu 3. policejnímu šampionátu předcházela tři čtyřdenní intenzivní a náročná soustředění v pražském Olympu. Jak samy potvrdily, soustředění bylo velmi náročné, během měsíce třikrát odjely do Prahy, kde pod vedením trenéra pana Stanislava Mitače, připravily svá těla a mysl na ruský šampionát.

Nastal den D, den odletu z pražského letiště Václava Havla 18. května 2016, kdy v časných ranních hodinách opustily Českou republiku směrem na východ Evropy.

Položme našim zástupkyním pár otázek.

Jak jste vnímaly možnost reprezentovat Českou republiku na policejním mistrovství Evropy?

Jiřina Karvánková (dále jen JK): Byla jsem potěšena a díky předchozí reprezentaci na policejním mistrovství ve Francii a České republice, jsem trochu doufala, že mně trenér do Ruska nominuje.

Michaela Slabová (MS): Jsem nováček policejního týmu. V původní nominaci bylo 15 holek, na mistrovství jich trenér vybíral 12,

takže jsem byla nadšená, že jsem se dostala do užšího výběru.

Co jste očekávaly od organizace mistrovství v Rusku a od ostatních týmů?

JK: Tušila jsem, že to bude velké a že to bude jiné než předchozí šampionáty v roce 2009 a 2013. To se skutečně opravdu potvrdilo. Velká země, velké město a velká organizace. O týmech jsem věděla klasické informace, setkaly jsme se na předchozích mistrovstvích a kostry družstev se moc nemění. Kvalitu jsem očekávala především od týmů Ruska a Německa.

MS: O týmech jsem slyšela něco od holek, které se zúčastnily předchozích šampionátů. Těšila jsem se a zároveň lehce obávala, co mě čeká.

Do Ruska jste letěly letadlem. Byly nějaké komplikace?

JK i MS: Let z Prahy probíhal standardně, ale v Moskvě (letiště Šeremetěvo) zrušili některé lety do Kazaně a tak jsme čekaly více jak čtyři hodiny. Mezitím dorazily týmy Německa a Finska, se kterými jsme odletěly společným letem do Kazaně.

Popište samotné mistrovství? Kdo byl nalosován do vaší skupiny?

JK i MS: Turnaj byl rozdělen na dvě skupiny po čtyřech družstvech. My jsme měly ve skupině Německo, Finsko a Slovensko. V prvním utkání s Německem jsme bohužel prohrály 3:1, ostatní dva zápasy jsme již zvládly v pohodě a jak Finsko, tak i Slovensko jsme porazily shodně

3:0. Do semifinále jsme postoupily z druhého místa a čekaly jsme, kdo bude naším soupeřem v boji o medaile.

V semifinále jsme hrály proti domácím Ruskám, které nás po boji porazily 3:0. Poslední zápas mistrovství, pro nás o bronzovou medaili, nám přidělil tradičního soupeře, Francii.

Pořádání celého šampionátu bylo skvěle organizačně zvládnuté. Zahájení i ukončení proběhlo v zaplněné hale, ve městě visely billboardy, šampionát měl svého maskota a finálový zápas se vysílal v televizi.

Ubytování na hotelu bylo odpovídající. Také jsme si v časech volna prošli nějaké památky, tržiště a parky. I na pláži řeky Volhy jsme viděly západ slunce jako u moře.

Jak vnímáte získání 3. místa, tedy bronzových medailí?

JK: Jsem za ní ráda, díky intenzivní přípravě a výsledkům v zápasech, naše snaha přinesla své ovoce.

MS: Naším přáním bylo přivést ze šampionátu některou z medailí, což se vyplnilo. Pro mě je to první medaile z tak velkého policejního turnaje. Celý turnaj jsem měla ze hry skvělý pocit, a když jsem na závěrečném ceremoniálu dostala individuální cenu hráčka fair play, bylo to pro mne obrovské překvapení a to nejlepší završení celého turnaje. Další naše hráčka, Michaela Bláhová, z Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, dostala ocenění jako nejlepší smečarka.

Celkově mně nepřekvapily šampionky turnaje Rusky, měly mezi sebou i zástupkyně místního klubu, hrajícího Ligu mistrů.

Doma mě i Jiřce gratulovaly nejen holky z našeho budějovického týmu, ale i kolegové z práce a samozřejmě naši nejbližší, bereme to jako odměnu za mnoho let strávených pod volejbalovou sítí.

Další informace o turnaji se můžete dočíst na stránkách www.mvcr.cz/clanek/policistky-privezly-z-ruska-bronzove-medaile.aspx

Vyzpovídali jsme i kpt. Bc. Pavlu Tůmovou, která svědomitě plnila svou úlohu delegátky a asistentky trenéra a také úlohu průběžné dopisovatelky mezi Ruskem a domovem.

Jaké bylo vaše místo v realizačním týmu české reprezentace?

Byla jsem asistentkou trenéra. Má role spočívala nejen v technické výpomoci při jednotlivých trénincích a zápasech na šampionátu, ale i v organizačních záležitostech před samotným šampionátem i v jeho průběhu.

Pocity z cesty?

Cesta byla náročnější a dlouhá, zvlášť cesta tam, kdy jsme při příletu na moskevské letiště zjistili, že nám zrušili plánovaný let do Kazaně, a museli jsme tak čekat skoro čtyři hodiny na další. Cesta zpátky už byla bez komplikací a šťastně jsme přistáli a dojeli do svých domovů.

Čím vás ohromilo či zklamalo Rusko?

Rusko mě ohromilo svou velkolepostí. Z Rusů je cítit národní hrdost. Spojení národní hrdosti a velkoleposti se projevuje nejen na chování a jednání místních lidí, ale i v architektuře, infrastruktuře a smyslu pro sounáležitost, důraz a disciplínu. Kazaň je krásné a historické, moderní a sportovní „sympatické“ město. Nemohu uvést nic, co by mě něco zklamalo. Jsem velmi ráda, že jsem měla možnost se do Ruska, konkrétně do Tatarstánu a jeho hlavního města Kazaně, podívat.

Jak jste prožívala samotný šampionát?

Prožívala jsem ho hlavně volejbalově, i když jsem nebyla aktivní hráčkou. Dali jsme dohromady výbornou partu, která táhla za jeden provaz a výsledkem je bronzová medaile. Stoupnout si na „bednu“ vítězů je nádherný pocit. Benefitem šampionátu bylo rozhodně město Kazaň, ve kterém je opravdu na co se dívat. Byl to náročný, ale krásný týden strávený se skvělými lidmi. Užila jsem si každou chvíli.

Opakovaně všem děkujeme za úspěšnou reprezentaci a přejeme hodně úspěchů.

Volejbalistky jihočeské policie vyzpovídaly por. Bc. Milan Bajcura.

Jak na vás dýchla „obrovská“ Ruská federace?

JK i MS: Obě jsme i s kolegyní Pavlou Tůmovou byly v Rusku poprvé a vše jsme si vychutnaly až druhý den po příletu, protože 18. května jsme přiletěly již za soumraku. Bydlely jsme v hotelu IBIS, přímo v centru téměř dvoumilionové Kazaně, jednoho z největších měst Ruska, nedaleko mohutné řeky Volhy a o něco málo menší řeky Kazaňky. Město je moderní, je vidět, že do sportovišť je investováno hodně peněz. Krásná a obrovská hala na volejbal kde se hraje i zápasy ligy mistrů, dále je zde fotbalový i hokejový stadion. V roce 2013 se zde konaly hry světové Univerziády.

Golf White Elegance Open

V sobotu 18. 06. 2016 se v Golf Resortu Hluboká konal premiérový turnaj Golf White Elegance Open. Jednalo se o odpolední turnaj, kde se hrálo 9 jamek, a hlavní roli hrála bílá barva.

Golfisté v bílém dorazili kolem druhé hodiny. V golfové restauraci pro hráče bylo připraveno drobné občerstvení v podobě kanapek. Startovalo se postupným startem z jamky č. 1. Turnaje se zúčastnilo cca 30 hráčů.

Počasí se vyvedlo a byl krásný slunečný den. Během turnaje naše milé hostesky rozvážely alkoholické i nealkoholické nápoje.

Po hře bylo pro hráče připraveno speciální „Bílé“ menu složené z Krému z bílého chřestu a pórku, Krůtího steak s přelitého bílou česnekovou omáčkou a jako dezert jemný cheesecake.

Hodnotné ceny do turnaje darovali: Relaxační a regenerační centrum Solnička, Marien Spa (lázeňské balíčky z pohodlí domova), Pivní lázně Ninkasi, Jindřichohradecké dráhy, Středověká krčma Písek a společnost Stock Spirits, která si připravila ochutnávku bílého rumu Captain Morgan.

Věříme, že se tento turnaj stane tradičním a těšíme se na Vaši účast zase za rok.

Zakončení sezóny

Jak jsme slíbily v předchozím článku, přinášíme zprávy o našich finálových závodech a také o zakončení letošní sezóny.

29. 5. 2016 - finále MIA festival Praha Lucerna

Poslední květnovou neděli se oba týmy – Krokodýlci i Colour girls – zúčastnily finálového kola MIA festivalu v pražské Lucerně. Všichni jsme se sešli v 9h ráno před Lucernou. Děvčata jsme si převzaly a šly se připravovat na závody. Česání, oblékání, malování i poslední zkoušky a úpravy sestav, kvůli zapomenutým závojmům a nemocným nám zabraly celou hodinu, tedy až do slavnostního zahájení celé soutěže. Jako první soutěžila starší děvčata se skladbou Colour girls. I přes nemalé změny v sestavě, odcvičily výborně. Zhruba za půl hodinky nastupovali naši Krokodýlci, nervozita na nich nebyla znát a sestava se jim povedla na jedničku. Jak porota oba naše týmy ohodnotila jsme si však musely ještě počkat. Proto jsme děti předaly rodičům a daly si volno. Ve 14 hodin začalo vyhlásování. Nejprve si na pódium porota pozvala všechny trenéry a trenérky, aby i jim se dostalo náležitého poděkování za práci s dětmi a nacvičení sestav. Poté následovalo vyhlásování jednotlivých kategorií. Skladba Colour girls v kategorii 11-13 let hobby aerobic obsadila úžasné 2. místo. Radost děvčat byla opravdu velká. Krokodýlci v kategorii 4-7 let hobby aerobic vybojovali krásné 3. místo.

3. 6. 2016 - Republikové finále Česko se hýbe ve školách - Praha

Na poslední závody v tomto roce se kvalifikovala jen starší děvčata se skladbou Colour girls. Soutěžní kategorie holek byla až odpoledne, proto jsme do Prahy vyrazily až v dopoledních hodinách. Po příjezdu do Prahy jsme se z autobusového nádraží vypravily do sportovní haly, kde se závody konaly. Po registraci, se děvčata oblékla, učesala a několikrát si ještě zkusila sestavu. I když tentokrát nikdo nic nezapomněl, onemocněly nám dvě členky, takže i tak jsme musely udělat drobné úpravy v sestavě. Kolem 16 hod. začalo finálové klání kategorie 11-13 let nováčky aerobic, kde soutěžil i náš tým. Konkurence byla opravdu velká, celkem soutěžilo 13 týmů. Bylo to asi tím, že jsou to poslední závody, děvčata odcvičila opravdu výborně. V konečném vyhlásování si vybojovaly krásnou 12. pozici. Zklamané rozhodně nebyly, vždyť jako odměnu dostaly plyšovou brokolici.

Oddílová rozlučka

Hned následující víkend jsme měly pro děvčata připravenou rozlučku. Ta začala již v pátek v 15h před muzeem v ČB. Zde jsme měly domluvený edukační program k výstavě „Stromy jako domy“. Poté si všechny vyplnily pracovní listy a ještě jsme se stihly podívat na výstavu loutek. Po muzeu jsme se autobusem přepravily na Hlubokou a cestou do sokolovny si daly zmrzlinu. V sokolovně se holky ubytovaly, navečeřely a nastala večerní zábava. Večerka nebyla, takže spát se šlo opravdu pozdě. Ráno i když nemusely, holky vstávaly velice brzo. K snídani je jako překvapení čekal dort, který dostaly jako odměnu ze letošní soutěžní sezóny. Poté se vyhlášovali nejlepší oddílový sběrači bodů. Po sbalení věcí na holky čekalo ještě jedno překvapení. A to ve sportovním areálu v podobě minigolfu. Ten si užily opravdu všechny. Před obědem si děvčata vyzvedli rodiče a tím naše rozlučka s letošním rokem skončila. Věříme, že všichni si ji užili a těšíme se opět v novém školním roce na viděnou.

*FiLi - aerobic, rytmika, tanec
Jitka Valentová*

Fotbal

Karel Vácha mladší vedl tým Hluboké pouze do konce uplynulé sezony. Vedení hlubockého fotbalu nyní oznámilo dobrou zprávu: jako trenér nastoupí zkušený exligový kouč František Cipro.

Gabriela Roberta Vítů se stala mistryní České republiky v golfu

Patnáctiletá hráčka z Hluboké nad Vltavou se stala mistryní ČR v golfu, hraje za klub Mariánských lázní.

A to dokonce v kategorii žen! Gabriela Roberta Vítů nejenže zúročila kvalitní a velice tvrdou přípravu, ale mistryní se stala dokonce v kategorii žen. Blahopřejeme!

Jaromír 99/ Mezery, Vyprávění mezi sekvencemi

**alšova
jihočeská
galerie**

- Zámecká jízdárna, Hluboká nad Vltavou

Výstava Jaromíra 99 v Alšově jihočeské galerii „MEZERY – čtení mezi sekvencemi“ je věnovaná komiksové tvorbě autora. Název výstavy je jakýmsi návodem, jak číst komiks – mezi sekvencemi. Stejně jako text mezi řádky.

Na výstavě jsou představeny všechny komiksy, které byly vydány buď knižně, nebo v časopisech.

Bomber (Labyrint 2007)

Kdesi v pohraničí, kde krajina přišla o svou duši, leží jezero, které vždy přitahovalo nešťastné. Sem, do míst svého dětství, se na konci kariéry vrací profesionální fotbalista. V domě svých prarodičů a ve vlastní minulosti hledá, co kdysi ztratil. Lidé přicházejí a zase odcházejí. Jen jezero mlčenlivě zůstává. Možná právě v něm je ukryté největší tajemství jeho vzpomínek...

Alois Nebel (text Jaroslav Rudiš, Labyrint 2003 - 2011)

Kreslená románová trilogie Alois Nebel - Bílý Potok, Hlavní nádraží, Zlaté Hory.

V suggestivních černobílých obrazech vypráví hlavní hrdina příběhu, který i po několika generacích ovlivňují zapomenuté události. Vypráví příběhy zdánlivě obyčejných lidí na okraji společnosti. Po kolejích se dostanete všude, do Lisabonu i do Osvětimi, do vlastní minulosti i do pochybností, které vám zanechali rodiče, příbuzní a přátelé. Příběhy ze století, o němž si myslíme, že už je dávno za námi. Alois Nebel vycházel nejdříve jako seriál v časopisech Reflex a Respekt. Až poté vyšel v nakladatelství Labyrint knižně.

Podle kultovního komiksu Jaroslava Rudiše a Jaromíra 99 vznikl scénář celovečerního filmu, který se natočil v mezinárodní koprodukcí s použitím technologie rotoscopy (režie Tomáš Luňák, produkce Pavel Strnad).

Franz Kafka – Zámek (text David Z. Mairovitz, Labyrint 2013)

Komiksová adaptace slavného románu. Když je zeměměřič K. zámkem povolán do vesnice, musí se nejprve vypořádat s nepřehlednou hierarchií pomocníků, posluš, úředníků, tajemníků - a také milenek. Jak ale může získat správné instrukce, když nikdo neví, jak jeho zaměstnavatel vypadá,

telefony vyzvánějí bez odpovědi a navíc, jak se zdá, ve vesnici vlastně žádná práce pro zeměměřiče není? Jeden z nejvýznamnějších románů 20. století, jehož černý humor a grotesknost ani po bezmála devadesáti letech od prvního vydání neztratily nic ze své živosti. Komiks Franz Kafka – Zámek vyšel na popud londýnského nakladatelství SelfMadeHero.

Emil Zátopek -...když nemůžeš, tak přidej! (text Jan Novák, Argo, Paseka 2016)

Název komiksu je odvozený z citátu Emila Zátopky. Komiksovou podobu z jedné etap jeho sportovního života zpracoval Jaromír 99 ve spolupráci se scénáristou Janem Novákem (vydává nakladatelství Argo a Paseka). Ukázky z tohoto komiksu budou na výstavě prezentovány v podobě velkoformátových tisků. Komiks Zátopek vznikl téměř dva roky a je jedním z prvních komiksů autora, který je kolorovaný. Cihlově červená barva má evokovat jak antuku, která se dříve vyskytovala na běžeckých oválech, tak retro styl 50. let.

Dawson City (text Jaroslav Rudiš, vychází v časopisu Vlastní cestou, pivovar Bernard)

Předlohou je závěrečná etapa života českého zlatokopa Jana Eskymo Welzla, který zemřel v roce 1948 v kanadském Dawson City poblíž polárního kruhu. Stejně jako komiks Zátopek, tak je i Dawson City kolorovaný.

Miroslav Houška, kurátor výstavy

JAROMÍR 99

Vlastním jménem Jaromír Švejdlík se narodil v roce 1963 v Jeseníku. V uměleckém světě působí jako zpěvák, skladatel a výtvarník. Je zakladatelem a frontmanem skupin Priessnitz, Umakart, Bombers a Kafka Band. Ke každému svému výtvarnému projektu zakládá novou hudební formaci. V roce 2015 vystoupil, společně s Kafka Bandem, v německém divadle Theater Bremen v hudebně – vizuálním představení Franz Kafka – Zámek.

V komiksové tvorbě je především známý jako autor komiksové trilogie Alois Nebel (společně s Jaroslavem Rudišem). Komiks se stal předlohou pro stejnojmenný film, který se dodnes promítá po celé Evropě. Film byl nominovaný na Oscara a v roce 2011 získal Evropskou cenu za nejlepší animovaný film.

Jaromír 99 je autorem také dalších komiksů, jako je Bomber nebo Franz Kafka – Zámek, za který byl nominován na prestižní mezinárodní cenu Willa Eisnera.

Mami, tati, díky!

filmová tvorba Kristiny Dufkové

od 1. 7. 2016

Wortnerův dům, České Budějovice

Kristina Dufková se narodila 16. října 1978 v Praze. Po absolutoriu animace na Vyšší odborné škole filmové v Písku pokračovala na katedře animované tvorby na pražské FAMU. Již během studií zaznamenalo její originální pojetí animovaných filmů četná tuzemská i mezinárodní filmová ocenění (např. International Animation Festival [LIAF] / 2006, Mezinárodní festival animovaných filmů Anifest / 2009 nebo International Student Film Festival Golden Lion / 2010 a další). Je režisérkou, scénáristkou, animátorkou a ilustrátorkou. V roce 2006 ilustrovala komiksové zpracování klasického díla K. J. Erbena – Kytice (balady Dceřina kletba, Štědrý den a Vrba, nakl. Garamond). Dalším ilustracím se věnovala v roce 2010 v knize Usnula jsem (nakl. Albatros), vyprávějící tragikomický příběh o malé Miroslavě, která usnula na hrobě. V současné době dokončuje multimediální vzdělávací knihu Neříkej mi

panda, jmenuji se Fanda. Filmová tvorba Dufkové vyniká výbornou animací a fenomenální vizuální stylizací (např. Povídání o mamince a tatínkovi, r. 2016 nebo Jak obři na Šumavě vyhnuli, r. 2011). Působí jejích filmových loutek, navazující na tradice československé animace (např. dynamikou a poetikou jako u Vlasty Pospíšilové [1935], hravostí a humorem jako u Dagmar Doubkové [1948] nebo Hermíny Týrlové [1900 - 1993]), střídá romantický horor kreslených animací ve snímku Svatební košile (součást dokumentu o malíři Alénu Divišovi, r. 2004) nebo žertovný a lehce morbidní příběh Usnula jsem (r. 2008), který mimo jiné animovala technikou malby na sklo. Dufková ve své výtvarné činnosti znamenitě propojuje dva různé světy – svět dětí a svět dospělých. Její důvtip, schopnost práce s detailem a se širokým spektrem médií ji umožňuje vkládat do své umělecké tvorby důležitá didaktická poselství. Aktuálně připravuje celovečerní loutkový film Život k sežrán. Je jednou z nejvýraznějších autorek české animace první třetiny jednadvacátého století.

jaromír 99 | mezery

27. 6. – 2. 10. 2016

hluboká nad vltavou | zámecká jízdárna

mami, tati, díky! | filmová tvorba Kristiny Dufkové

1. 7. – 11. 9. 2016

české budějovice | wörtnerův dům

Stálá expozice:

MEZIPRŮZKUMY/ SBÍRKA AJG 1300 – 2016/ Nová stálá expozice Alšovy jihočeské galerie

V nové sezóně 2016 přichází Alšova jihočeská galerie hned s několika dlouhodobě připravovanými výstavními projekty, mezi nimiž nechybí ani nová stálá expozice v prostorách hlavního sídla galerie v Hluboké nad Vltavou. Stálá expozice nazvaná jednoduše „Sbírka AJG. 1300 – 2016“ vůbec poprvé v historii představí dobře známý soubor památek

středověkého umění společně s českým moderním uměním 20. století, které bylo možné souhrnně zhlédnout naposledy v letech 2003 – 2008. Od té doby byly různé části sbírky vystavovány velmi sporadicky. Bohatství sbírky této významné regionální galerie dovoluje expozici pravidelně obměňovat. Návštěvníci tak budou moci spatřit díla Bohumila Kubišty, Otto Gutfreunda, Toyen, Josefa Šímy, Hany Wichterlové, Bedřicha Stefana, Kamila Lhotáka, Zdeňka Sýkory, Václava Boštíka, Mikuláše Medka, Roberta Piesena a mnohých dalších.

Doprovodné programy k výstavám galerie:

▪ **9. 7. / 15.00 MEZI UMĚNÍM**, komentovaná prohlídka nové stálé expozice propojující středověk a současnost s Hynkem Ruliškem, kurátorem galerie. Místo konání: Zámecká jízdárna/ Hluboká nad Vltavou.

▪ **16. 7. / 15.00 POD AMETYSTOVÝMI NEBESY**, komentované čtení ze surrealistické poezie Vítězslava Nezvala, Konstantina Biebla, Jindřicha Štyrského, Jiřího Koláře, Jindřicha Heislara a dalších autorů z prvního desetiletí českého surrealismu. Jaromíra Typlta doprovodí zvukovou performancí Eva Nachmillerová a Jan Trojan. Místo konání: Zámecká jízdárna/ Hluboká nad Vltavou.

▪ **23. 7. / 15.00 MEZI UMĚNÍM**, komentovaná prohlídka nové stálé expozice propojující středověk a současnost s Hynkem Ruliškem, kurátorem galerie. Místo konání: Zámecká jízdárna/ Hluboká nad Vltavou.

▪ **27. 7. / 19.00 Trochu umění před koncertem neuškodí, BEZJEMENNÍ MISTŘI STŘEDOVĚKU** (No Name), krátké komentáře expozice na téma koncertů Hudebního festivalu Hluboká. Místo konání: Zámecká jízdárna/ Hluboká nad Vltavou.

▪ **30. 7. / 15.00 SURREALISTICKÁ KRAJINA**, komentovaná prohlídka výstavou Krása bude křečovitá s Monikou Sybolovou, kurátorkou pro vzdělávání Národní galerie (ke koncertu Václava Hudečka a Lukáše Kláněského od 20.00). Místo konání: Zámecká jízdárna/ Hluboká nad Vltavou.

▪ **12. 8. / 19.00 Trochu umění před koncertem neuškodí, DUCHOVNO V UMĚNÍ** (Spirituál Kvintet), krátké komentáře expozice na téma koncertů Hudebního festivalu Hluboká. Místo konání: Zámecká jízdárna/ Hluboká nad Vltavou.

▪ **13. 8. / 15.00 TÉMA ŽENSKÉHO A JINÉHO POHLAVÍ V SURREALISMU**, komentovaná prohlídka výstavou Krása bude křečovitá s Annou Maixnerovou, studentkou komparatistiky (ke koncertu Lenky Filipové s kapelou od 20.00). Místo konání: Zámecká jízdárna/ Hluboká nad Vltavou.

▪ **20. 8. / 15.00 ABY KRÁSA SURREALISMU BYLA VĚČNÁ**, komentovaná prohlídka výstavy Krása bude křečovitá s Davidem Kubcem, šéfkurátorem galerie. Místo konání: Zámecká jízdárna/ Hluboká nad Vltavou.

▪ **27. 8. / 15.00 Trochu umění před koncertem neuškodí, GOTIKA NA JIHU** (Jižani dechovka), krátké komentáře expozice na téma koncertů Hudebního festivalu Hluboká. Místo konání: Zámecká jízdárna/ Hluboká nad Vltavou.

Zámecká jízdárna AJG v Hluboké nad Vltavou/ OTEVŘENO DENNĚ, Zámecká jízdárna č. p. 144, Hluboká nad Vltavou, T: 387 967 041

Wortnerův dům AJG v Českých Budějovicích/ OTEVŘENO DENNĚ, U Černé věže 22, České Budějovice, T: 387 311 102

Mezinárodní keramické muzeum v Bechyni / OTEVŘENO DENNĚ, Zámek č. p. 135, Bechyně, T: 381 213 092

Více na: www.ajg.cz/

VSTUP ZDARMA V RÁMCI CELÉ AJG: děti do 6 let, členové Kruhu přátel AJG, osoby se zdravotním postižením (držitelé průkazu ZTP, ZTP-P), členové asociace výtvarných pedagogů, členové Klubu přátel výtvarných umění, členové Unie výtvarných umělců, držitelé novinářských průkazů, držitelé průkazů ICOM, držitelé průkazu Rady galerií ČR, držitelé průkazu Asociace muzeí a galerií ČR a SR, členové Sdružení výtvarných kritiků a teoretiků a AICA, členové Uměleckohistorické společnosti Čech a Moravy, odborní pracovníci muzeí, galerií a památkových ústavů.

Divadlo PIKL

Charleyova teta

J. B. Thomas

Charleyova teta, nádvoří zámku Hluboká

Oxfordské univerzitní koleje, konec 19. století. Mladistvě ztřeštění spolužáci Charley a Jack mají v úmyslu požádat své vyvolené o ruku, ale dobová etiketa si žádá doporučení důvěryhodné osoby. Charleyho má navštívit bohatá tetička z Brazílie a problém se zdá být vyřešen. Jenže teta ne a ne dorazit a slečny už jsou na cestě. Zoufalá situace si žádá zoufalé řešení.

Termíny představení:

■ 1. 7. 2016 od 21:15, ■ 2. 7. 2016 od 21:15, ■ 8. 7. 2016 od 21:15, ■ 9. 7. 2016 od 21:15, ■ 13. 7. 2016 od 21:15, ■ 16. 7. 2016 od 21:15, ■ 24. 7. 2016 od 21:15, ■ 26. 7. 2016 od 21:15, ■ 30. 7. 2016 od 21:15, ■ 19. 8. 2016 od 20:45, ■ 20. 8. 2016 od 20:45

Vstupné: 320 - 340 Kč

OBSAZENÍ PŘEDSTAVENÍ CHARLEYOVA TETA

12. ročník Divadelního léta v Hluboké nad Vltavou právě začíná. Vedle stále z letní i zimní scény uvidíte také moderátora, herce, baviče a zpěváka Dalibora Gondíka a trumpetistu, dirigenta a sólistu orchestru Karla Gotta Miroslava Surku.

Charley Wykeham - Dalibor Gondík/Martin Havlín, Brasset - Miroslav Surka, Lord Fancourt Babberly - Zdeněk Píkl, Kitty Verdunová - Věra Vodičková/Jana Michalová, Amy Spetiguová - Zuzana Benešová/Barbora Šanderová, Plukovník Sir Francis Chesney - Aleš Chrt, Stephen Spettigue - Luděk Šindelář, Dona Lucia d' Alvardez - Věra Pašková/Dagmar Volfová, Ela Delahayová - Milada Štěchová/Radka Vacková.

CVIČENÍ PRO DĚTI (3-6 LET)

V letošním školním roce navštěvovalo oddíl pravidelně či občasně 39 předškolních dětí. Všem dětem a jejich rodičům děkuji za přízeň, přeji krásné prožití letního období a těším se na další spolupráci v novém školním roce.

Jana Divišová - vedoucí oddílu,
(jeny.divisova@seznam.cz, tel. 604 213 804)

CVIČENÍ PRO DĚTI (3-6 LET)

BABY OLYMPIÁDA 2016

Děti soutěžily ve třech věkových skupinách a utkaly se ve čtyřech atletických disciplínách.

Vítězka sprintů na 50m i běhu na 400m
Terežka Čečková.

vedoucí oddílu:
Jana Divišová

Nejmladší účastník závodů.

Koncert muzikálových písní Zdeňka Bartáka

24. 7. 2016, 13. 8. 2016 od 20:45

Vstupné: 300 Kč

Nádvoří zámku Hluboká.

Muzikál Jedna noc na Karlštejně, muzikál Romeo a Julie, muzikál Casanova.

Melodie, které již mnohokrát rozezněly nádvoří zámku Hluboká, zazní znovu a to v podání známých muzikálových stálic. Můžete se těšit na muzikálovou hudební show a další nesmrtelné písně Zdeňka Bartáka. To vše doprovázené bohatou choreografií.

Zazpívají Lukáš Randák, Zuzana Benešová, Jan Kopečný, Dalibor Tolaš, Eliška Ochmanová, Michaela Nosková a další. Těšíme se na vaši návštěvu.

Vstupenky v předprodeji na www.cbsystem.cz nebo na 723 480 229.

14. 7.	ČSSR – 1980 Dolby Digital	komedie / hudební	(94 minut) přístupný
čtvrtek 21. ³⁰ hodin	TRHÁK Jak zvýšit v malé vesničce hektarové výnosy... Hrají: HANA ZAGOROVÁ, JOSEF ABRHÁM, JURAJ KUKURA, WALDEMAR MATUŠKA ad. Režie: ZDENEK PODSKLASKÝ st.		
15. 7.	USA – 2014 Dolby Digital	drama / western / dobrodružný	(123 minut) přístupný
pátek 21. ³⁰ hodin	SEDM STATEČNÝCH Mexickou vesnici zužují banditi vedeni Calverou. 7 statečných se jim postaví na odpor... Hrají: YUL BRYNNER, STEVE McQUEEN, CHARLES BRONSON, JAMES COBURN ad. Režie: JOHN STURGES ČESKÉ TITULKY!!!		
16. 7.	USA – 2008 Dolby Digital	komedie / romantický	(104 minut) přístupný
sobota 21. ³⁰ hodin	MAMMA MIA! Na řeckém ostrově je holka na vdávání, potrhá matka a tři potencionální otcové... Hrají: MERYL STREEP, COLIN FIRTH, AMANDA SEYFRIED, PIERCE BROSNAN ad. Režie: PHYLIDA LLOYD ČESKÝ DABING!!!		
21. 7.	ČSSR – 1983 Dolby Digital	komedie	(83 minut) přístupný
čtvrtek 21. ³⁰ hodin	SLUNCE, SENO, JAHODY V Hošticích se dějou věci – rodinné spory Škopkových a Kónopnikových se rozjiždí... Hrají: HELENA RUŽICKOVÁ, STANISLAV TRÍŠKA, ERNA ČERVENÁ ad. Režie: ZDENEK TROŠKA		
22. 7.	ČSSR – 1974 Dolby Digital	komedie	(95 minut) přístupný
pátek 21. ³⁰ hodin	JÁCHYME, HOĎ HO DO STROJE František věří, že bude mít v životě úspěch, když se podřídí kondiciogramem z počítače... Hrají: LUDÉK SOBOTA, MARTA VANCUROVÁ, JOSEF DVORÁK ad. Režie: OLDŘICH LIPSKÝ		
24. 7.	ČSSR – 1974 Dolby Digital	komedie	(96 minut) přístupný
neděle 21. ³⁰ hodin	JAK UTOPIŤ DR. MRÁČKA ANEB KONEC VODNÍKŮ V ČECHÁCH Jak zabránit sňatku dcery vodníka s člověkem? Utopit ho! Hrají: LIBUŠE ŠAFRÁNKOVÁ, JAROMÍR HANZLÍK, FRANIŠEK FILIPOVSKÝ ad. Režie: VÁCLAV VORLÍČEK		
5. 8.	ČSSR – 1980 Dolby Digital	komedie / hudební	(85 minut) přístupný
pátek 20. ³⁰ hodin	VRCHNI, PRCHNI Knihkupec Vrána se líbí ženám a ty se zase líbí jemu. Pro ně udělá cokoli – i falešného číšníka... Hrají: JOSEF ABRHÁM, LIBUŠE ŠAFRÁNKOVÁ, ZDENEK SVĚRÁK, ELIŠKA BALZEROVÁ ad. Režie: LADISLAV SMOLJAK		
7. 8.	KONCERT ABBA REVIVAL GLOBUS DANCE BAND PŘI NEPŘÍZNÍ POČASÍ JE KONCERT PŘELOŽEN DO SÁLU AJG !!! VSTUP ZDARMA !!!		
14. 8.	ČR – 2014 Dolby Digital	rodinný	(73 minut) přístupný
neděle 20. ³⁰ hodin	ALDABRA: BYL JEDNOU JEDEN OSTROV Příběh podivuhodných živočichů, kteří bojují o své přežití... Režie: STEVE LICHTAG		

ČERVENEC 2016

LETNÍ KINO

NÁMĚSTÍ ČSLA • HLUBOKÁ NAD VLTAVOU
VSTUP ZDARMA • VLASTNÍ ŽIDLÍKY S SEBOU!!! V PŘÍPADĚ NEPŘÍZNĚ POČASÍ JE PŘEDSTAVENÍ PŘELOŽENO DO KINA PANORAMA

SRPEN 2016

